

report

Taktická příprava českých vojáků
v Afghánistánu probíhá i po celou dobu
nasazení v zahraniční operaci

Tango 22, Tango 22 – zde Tango 21

UNMOC

– KURZ PRO VOJENSKÉ
POZOROVATELE OSN

KDY: 11. – 29. 5. 2020
07. – 25. 9. 2020

KDE: VeV-VA Vyškov

POŽADAVKY:

- hodnost kapitán až podplukovník
- AJ – 2222 (výhoda SLP 1 z FJ)
- zdravotní klasifikace „A“ bez omezení
- platný kurz S.E.R.E. stupeň B
- řidičské oprávnění skupiny B
- věk minimálně 25 let
- nejméně pět let služby v AČR
- psychická a fyzická odolnost

Schválené přihlášky do kurzu UNMOC i s přílohami uvedenými v RMO č. 13/2012 zasílat služebním postupem na Velitelství pro operace.

Po úspěšném absolvování kurzu zařazení do rotací v misích OSN (MONUSCO Demokratická republika Kongo, MINUSMA Mali, MINUSCA Středoafrická republika, UNMIK Kosovo) v délce 12 měsíců.

V případě dotazů kontaktujte Velitelství pro operace (pplk. Ing. Jiří Kubík, 210 075).

Velitel Velitelství teritoria Tábor vyhlašuje výběrové řízení na systemizované místo:

Náčelník oddělení logistiky štábu Velitelství teritoria, podplukovník
ČVO 31 – odbornost všeobecná logistická

Požadavky:

- vysokoškolské vzdělání
- kurz pro vyšší důstojníky
- jazykové požadavky: 2222 – 2. stupeň STANAG 6001
- OFO – tajné

Odborné požadavky:

- řidičské oprávnění skupiny B
- základy ovládání a vyhledávání informací v ISL

Starší důstojník – specialista oddělení logistiky štábu Velitelství teritoria, major
ČVO 31 – odbornost všeobecná logistická

Požadavky:

- vysokoškolské vzdělání
- kurz pro vyšší důstojníky (příp. výsluha v hodnosti kpt. s možností vyslání)
- jazykové požadavky: 2222 – 2. stupeň STANAG 6001 (není nutností)
- OFO – tajné

Odborné požadavky:

- znalosti zásad provozu a údržby vojenské techniky
- řidičské oprávnění skupiny B
- základy ovládání a vyhledávání informací v ISL

Životopis zasílejte ŠIS: mjr. Miroslava Štenclová, VÚ 4305
Bližší informace na alc. čísle: mjr. Štenclová, 301 804, št. prap. Rek 301 813

Ministr Metnar a generál Opatá přejí úspěšný nový rok

Máme za sebou hektický rok. Připravili jsme dlouhodobé strategické koncepce. Rozjely se klíčové nákupy pro armádu a uzavřeli jsme dlouho očekávané smlouvy. Armáda si udržela vysokou prestiž u veřejnosti i spojenců, a to nejen díky nasazení v zahraničních operacích. Češi budou velet výcvikové misi v Mali, což je další kvalitativní skok.

Vojákyňe, vojáci, zaměstnankyně, zaměstnanci, kolegové! Tyto úspěchy se nestaly samy od sebe, k tomu jste pomohli Vy všichni. Někdy to trochu bolelo, ale výsledek určitě stojí za to.

**Ať Vám elán a vůle vydrží i do příštího roku! Děkujeme!
Ať se Vám příští rok daří!**

Lubomír Metnar, ministr obrany
armádní generál Aleš Opatá, náčelník Generálního štábu Armády ČR

Vzdušné síly ukončily misi v Pobaltí

Český kontingent ukončil poslední prosincový den loňského roku misi Baltic Air Policing. Úkolové uskupení s letouny JAS-39 Gripen bylo nasazeno od 1. září 2019 k ochraně vzdušného prostoru Baltických zemí, které nedisponují vlastním letectvem. Čeští stíhači působili na estonské základně Ämari uskutečnili za tu dobu třináct ostrých bojových vzletů.

Kromě ostré hotovosti realizovali čeští stíhači také cvičné lety. „Spolupracujeme s aliančními kolegy ve vzduchu i na zemi,“ vysvětlil velitel uskupení podplukovník Pavel Pavlík. Piloti tak strávili stovky hodin ve společných výcvikových misích například i s jednotkami alianční předsunuté přítomnosti (eFP). Specifickým druhem výcviku jsou také lety v nízkých hladinách nad mořem, které nelze v podmínkách České republiky realizovat.

Na estonskou základnu byly v srpnu přesunuty letouny JAS-39 Gripen a vojáci primárně z 21. základny taktického letectva Čáslav. V polovině mise se část personálu obměnila. Český kontingent v Estonsku byl součástí mise NATO pro zabezpečení vzdušného prostoru Baltických států, které nemají své vlastní nadzvukové letectvo. Piloti s letouny JAS-39 Gripen drželi ostrou hotovost v rámci integrovaného systému protivzdušné a protiraketové obrany NATO. Na ochraně vzdušného prostoru Lotyšska, Litvy a Estonska se podílelo také dánské a belgické letectvo s letouny F-16 z litevské základny Šiauliai.

Text: mjr. Tomáš Maruščík, foto: úkolové uskupení BAP 19

obsah

Jsmetady pro vojáky Ředitel Agentury personalistiky AČR brigádní generál Vratislav Beran: Trendem personalistiky je vzrůstající elektronická forma oslovení uchazečů prostřednictvím sociálních sítí	2
Šedesát kilometrů pod tlakem Cvičením v Boleticích vyvrcholila loňská příprava 44. lehkého motorizovaného praporu	6
První ostrý zásah Liberečtí chemici dekontaminovali sanitní vozy	9
Okamžik všechno změnil Bývalý průzkumák Jakub Kosek si myslel, že jeho život skončil, teď ho čeká účast na paralympiádě v Tokiu	10
Představujeme nové praporčíky AČR a jejich působnosti	12
Zvýší se komfort vystrojování Sekce podpory MO připravuje elektronický systém objednávání výstrojních součástek	14
První záložák v Afghánistánu Rozhovor se šéfem pražské záchranky Petrem Kolouchem	16
Cesta ke schopnosti CBRN EOD Členství naší armády v Evropském centru pro schopnosti manuální neutralizace výbušných prostředků je klíčové k získání schopnosti CBRN EOD	18
Cenná zkušenost Podplukovník Libor Vašina: Působil jsem v zemi, kde v reálné válce zemřelo již čtrnáct našich vojáků	20
Tango 22, Tango 22 – zde Tango 21 Taktická příprava českých vojáků v Afghánistánu probíhá i po celou dobu nasazení v zahraniční operaci	22
Z partnerských armád	26
Zjednodušení administrace zkoušek Centrum jazykového vzdělávání přechází na moderní informační podporu testování znalostí	27
Zaměřeno na plánování Cvičení rot AZ KVV Karlovy Vary v Centru simulačních a trenažerových technologií v Brně	28
Záložníci pod lupou Představujeme příslušníky aktivní zálohy a jejich profese	30
Brazílský Gripen E zalétán Technika a výzbroj	32
Nové ruční granáty pro českou armádu Technika a výzbroj	35
Do roku 2020 s kalendářem VFS	38
Překonal nejen zdravotní problémy Sportovcem Armády České republiky roku 2019 se stal logistik četař Jan Rada	42
Dělostřelecká smršť Před pětasedmdesáti lety se naši dělostřelci podíleli na mohutné ofenzivě Rudé armády, která definitivně zlomila německý odpor	44
Rukávové znaky Manuál vojenského profesionála	46
Po stopách ledového pochodu Od vysazení paraskupiny Tungsten nad protektorátem uplynulo v těchto dnech sedmdesát pět let	48

**Ředitel Agentury personalistiky
AČR brigádní generál Vratislav
Beran: Trendem personalistiky
je vzrůstající elektronická
forma oslovení uchazečů
prostřednictvím sociálních sítí**

Jsme tady pro vojáky

Vratislav Beran stojí v čele Agentury personalistiky AČR již delší dobu. V říjnu loňského roku byl povýšen do hodnosti brigádního generála. A právě to byl jeden z důvodů, proč jsme ho požádali o následující rozhovor.

Původně jste vystudoval logistiku. Co vás přimělo k tomu, že jste se začal věnovat právě lidským zdrojům a personalistice?

Ve své profesní kariéře jsem doposud působil ve dvou oblastech, v logistice a personalistice AČR. Určité paralely mezi logistickým a personálním zabezpečením tu jsou. Obě služby jsou podporou pro velitele útvarů a vojáky z povolání. V logistice nemůžete nikdy říci, že máte hotovo, a tohle platí na sto procent i v oblasti personální. V personalistice je to navíc práce o lidech a s lidmi, a abyste ji mohl dělat poctivě, musíte mít kladný vztah k lidem a zejména být ochoten pro ně něco udělat.

Mým krédem, které uplatňuji po celou dobu výkonu funkce ředitele, je, že Agentura personalistiky AČR je tady především pro útvary a zařízení AČR a jejich vojáky, a k tomu vedu i své podřízené. Jako nový ředitel agentury

jsem při nástupu do funkce navštívil všechny útvary a zařízení AČR, setkal se s veliteli a personalisty, abych získal přehled, co nefunguje a jaká jsou očekávání velitelů směrem k agentuře. Tato úzká spolupráce funguje dodnes.

V letech 2005 až 2008 jste sloužil na funkci vedoucího oddělení lidských zdrojů na velitelství v Brunssumu. Je nějaký rozdíl mezi tím, jak se pracuje s lidskými zdroji v Alianci, a tím, jak to děláme u nás?

Rozdíly nejsou nijak zásadní. V obecné rovině jsou principy, ale i problémy služby v evropských armádách totožné. Zásadní rozdíl vidím v tom, že mezinárodní struktury NATO se reorganizují zpravidla jednou za několik let. AČR si od svého vzniku prošla a stále prochází neustálým procesem reorganizací a restrukturalizací, což má samozřejmě dopad i na personál.

Aktuálně jsou vojáci vyzbrojováni nejmodernější technikou a zbraňovými systémy, je tedy nezbytně nutné na to reagovat i jejich odbornou, kariérovou a jazykovou přípravou. Připravují se kroky, kdy zásadní reorganizace nebudou každý rok, časový interval realizace se bude prodlužovat. Podle mínění našich koležních partnerů se však s úkoly a vzniklými problémy potýkáme velmi dobře.

Letošní nábor probíhal poměrně úspěšně, přesto se ale nepodařilo naplnit cíl na sto procent. Jak z tohoto pohledu vidíte ten nadcházející rok?

Do letoška se nám dařilo plnit náboje dokonce nad rámec požadovaných počtů. Nicméně je nutno přiznat, že je to rok od roku obtížnější. Demografická křivka je neúprosná a navíc začaly rekrutovat i jiné silové resorty. Neustále inovujeme způsoby rekrutace, formy komunikace s cílovou skupinou, zejména cestou sociálních sítí. Dále nám velmi pomáhají útvary svou spoluúčastí při akcích na veřejnosti, za to jim patří náš dík.

Je třeba rozlišit mezi náboem ve prospěch útvarů a zařízení a pro Univerzitu obrany. Požadavek na doplnění útvarů byl splněn

rozvoj. Svoji roli v rozhodování hraje u současné generace i možnost volby svého profesního vývoje, což v případě služebního poměru vojáka je z jisté části omezeno a opět ne každý je ochoten se tomuto požadavku přizpůsobit.

Není možné tyto důstojníky nahradit přímým nábořem z civilních vysokých škol?

Je to jedna ze současných forem přímého náboru do důstojnického sboru, na kterou se naši rekrutéři zaměřují. Od roku 2016 jsme zrekrutovali 318 nových vojáků na důstojnická místa u útvarů AČR. Stále máme dostatečnou nabídku pro uchazeče s vysokoškolským vzděláním v oborech práva, lékařství, kybernetické bezpečnosti a v posledních měsících i pro zájemce na pozice pilotů vrtulníku. Jsou však obory, které mají své vojenské specifikum již v základu vysokoškolského studia se zaměřením na vojenské technologie nebo ve studijních specializacích velitelů jednotek.

Koncepce výstavby AČR 2030 (KVAČR) považuje za jednu z rizikových oblastí právě personalistiku. Je možné toto případné riziko dopředu nějakým způsobem eliminovat?

Provedli jsme analýzu současného stavu a se správci vojenských odborností klademe důraz při zpracování koncepcí nižších řádů na personální dopady u jednotlivých sil a druhů vojsk. S předstihem určitě nelze plně eliminovat všechna potenciální rizika spojená s doplňováním personálu podle požadavku této

na 101 %. U Univerzity obrany je důležité, že se nám daří každoročně navyšovat počet přijatých uchazečů ke studiu. Za poslední tři roky tento počet stoupl z 350 na 428 přijatých uchazečů. Vzhledem k předchozím zkušenostem s nábořem pro Univerzitu obrany předpokládáme v roce 2020 nárůst ke stanovenému rekručnímu cíli 500 osob. Jsem přesvědčen, že v příštím roce rekruční cíl 2000 osob splníme. Máme k tomu vytvořeny veškeré podmínky.

Zmínil jste Univerzitu obrany, které se nedaří přijímat potřebný počet posluchačů, a v důsledku toho i připravovat potřebný počet důstojníků pro Armádu České republiky. V čem vidíte příčinu?

Současná mladá generace má svá specifika, která rozhodují, jakým směrem se bude jejich další život ubírat. Nabídka vysokých škol je široká a různorodá a ne každý středoškolaček chce být ihned po maturitě profesionálním vojákem. Jedním z kritérií volby vysoké školy je pro uchazeče určitě i následná možnost kariérního růstu ve vystudovaném oboru, odpovídající platové ohodnocení a další odborný

koncepte. Vždyť se jedná o období delší než 10 let. Nelze předpokládat, že v tak dlouhém časovém horizontu bude stav ve společnosti a ekonomice státu neměnný. Považuji za nezbytné vývoj a situaci pravidelně sledovat, vyhodnocovat a podle potřeby reagovat na aktuální změny. AČR chce být i nadále dobrým a spolehlivým zaměstnavatelem a být pro zájemce atraktivní. Naším úkolem je splnit požadovaný cíl dle KVAČR 2030, tedy že v AČR by mělo v roce 2030 sloužit 30 000 vojáků z povolání a 10 000 vojáků v aktivní záloze. V žádném případě tuto oblast nepodceňujeme.

Na nepříznivém demografickém vývoji této země a snižující se fyzické kondici a zhoršujícím se zdravotním stavu mladé populace se dá ale asi těžko něco změnit...

Toto je celospolečenský a dokonce globální problém, se kterým bojuje většina zemí a armád. Také my musíme i s tímto faktem pracovat. Demografický vývoj započatý nízkou porodností u ročníků, z nichž nyní naborujeme, samozřejmě neovlivníme. Za současné situace je naše úsilí zaměřeno do oblasti zdravotní způsobilosti a fyzické zdatnosti.

Již při prvním pohovoru s uchazečem na rekručním středisku podáváme informace, které jim mají pomoci připravit se na lékařské vyšetření a fyzické testy. Uchazeč je informován, čeho konkrétně by se měl před lékařskou prohlídkou vyvarovat. V oblasti fyzických testů předáváme informace nejen o normách v jednotlivých disciplínách, ale odkazujeme na již natočená krátká videa umístěná na vlastním náborovém kanálu na YouTube. Zde se může každý podívat na samotný průběh přezkoušení fyzické zdatnosti, jsou mu poskytnuty rady, jak se připravit a jakých nejčastějších chyb se při přezkoušení vyvarovat. Tam, kde vidíme možnost docvičení během dvou měsíců, dáváme náhradní termín k opravnému přezkoušení.

Jedna věc je kvantita a druhá kvalita. Jak jsou připraveni profesionální vojáci, kteří přicházejí k útvarům?

Před třemi lety rozhodl náčelník GŠ AČR o současném způsobu přípravy nových vojáků z povolání. Vojáci jsou již v průběhu základní přípravy zařazeni do kurzů odborné přípravy odpovídající jejich předpokládanému služebnímu zařazení. Tato příprava probíhá v nejbližších možných termínech po zařazení vojáků k útvarům. Úspěšné ukončení základní přípravy dává předpoklad, že je voják připraven k výkonu funkce na základní pozici. U ostatních pozic je odborná příprava zahájena bezprostředně po vykonání základní přípravy a pokračuje pod řízením vedoucích organizačních celků a nadřízených vojáka.

A fakta

Brigádní generál Vratislav Beran se narodil 10. ledna 1968 v Turnově. Po gymnáziu vystudoval Vysokou vojenskou školu pozemního vojska ve Vyškově, odbor logistika. Postupně vykonával řadu funkcí v logistické a personální oblasti. Mimo jiné působil i na Společném operačním centru. Prošel aliančními strukturami v Brunssumu a zahraničními operacemi v Bosně a Hercegovině a v Afghánistánu.

Před několika lety se podařilo nastolit dlouho diskutovaný kariérní řád. Je v tomto směru již vše v pořádku, oprostil se od tzv. porodních bolestí?

Aktuálně se snažíme nastavená pravidla kariérového řádu uvést do praxe. Zejména se jedná o stanovení pořadí vojáků v hodnostech a v jednotlivých odbornostech, kdy je prováděn výběr nejvhodnějších jedinců na základě jasně definovaných požadavků na konkrétní služební místo. Využíváme zkušeností ze zahraničních armád, protože tento systém řízení kariér vojáků je zcela běžný u našich partnerů v NATO. Ptal jsem se britských kolegů, jak dlouho jim trvalo tento systém nastavit. Odpověď zněla cca osm let. Tímto bych chtěl požádat velitele a vojáky o trpělivost, důvěru a podporu v nastavovaném systému řízení kariér. Stabilita systému a důvěra velitelů v tento nový kariérní řád je základem toho, aby mohl fungovat. Jsem přesvědčen, že nejsložitější období máme za sebou. Teď především potřebujeme, aby tento nový systém dostal šanci přesvědčit nejen velitele, ale i řadové vojáky, že ve svém důsledku je to férový nástroj, rovný ke všem bez ohledu na hodnost či odbornost, který omezuje klientelismus a umožňuje, aby v kariéře postupovali jen ti nejlepší. Dalším nezbytným krokem je zabezpečení odborné, kariérové a jazykové přípravy vojáků ještě před vlastním zařazením na služební místo. Rád bych také připomenul další krok v kariérním řádu, kterým je úprava doby rozhodné ve služebním zařazení. Nyní je její délka 4, 5 a 7 let. Záleží na typu služebního místa, zda je velitelské, štábní nebo pro specialistu. V současné době jsme ukončili analýzu a na základě potřeb velitelů útvarů budeme navrhovat rozšíření rozpětí doby rozhodné, a to zejména u specialistů.

Průměrný věk našich vojáků je téměř 37 let. Je to důsledek určitých personálních hrbů, tedy období, kdy byl pozastaven nábor?

Zastavení náboru v minulosti se určitě negativně projevilo na současném průměrném věku vojáků. Na druhou stranu je nutné si uvědomit i jiné skutečnosti, které jej ovlivňují. První z nich je obecně stárnutí populace, které se musí projevit i v armádě. Dále zde máme změnu právních předpisů. Před deseti lety odcházeli vojáci z povolání do starobního důchodu již v 55 letech. Když přihlédneme k prodloužení doby studia, změně postoje mladých občanů k době prvního nástupu do zaměstnání, tak logicky musí docházet i k určitému zvyšování průměrného věku vojáků. Věkový průměr nově přijatých uchazečů do služebního poměru se pohybuje dlouhodobě okolo 27 let.

Již před lety bylo jednoznačně řečeno, že práce profesionálního vojáka, a to především v poddůstojnických a poručíckých funkcích, nepředstavuje celoživotní povolání. V praxi ale není právě jednoduché tuto zásadu prosadit. Mnozí z vojáků, kterým není prodloužen závazek, cítí jistou křivdu. Jak se vám daří s tímto vypořádávat?

Ano máte pravdu, že práce profesionálního vojáka ve všech hodnostních sborech již nepředstavuje celoživotní povolání. V roce 1999, kdy vstoupil v platnost stávající zákon o vojácích z povolání, byl služební poměr definován jako „poměr na dobu určitou s možností prodloužení“. Následně v roce 2015 vstoupila v platnost novela zákona o vojácích z povolání, kterou byla zavedena rozhodná doba ve služebním zařazení.

Je třeba říci, že neexistuje žádný normativ či nařízení, které by stanovovalo hranici či počet odsloužených let ve vztahu k neprodlužování závazků. Vše se odvíjí od stanovisek velitelů, správců vojenské odbornosti, vývoje v ozbrojených silách ČR a služebním hodnocení vojáka. V současnosti je naopak trend takový, že se snažíme udržet každého schopného vojáka. Na druhé straně z logiky věci, psychické a fyzické náročnosti, ale i hodnotnosti a profesní hierarchie je zřejmé, že práce vojáka z povolání není, a ani nemůže být, celoživotním zaměstnáním. A ani v tomto není AČR výjimkou, obdobně to funguje u většiny armád. Každopádně každého vojáka posuzujeme individuálně a zvažujeme veškeré možnosti.

Neměla by se armáda více podílet na budování druhé kariéry vojáků odcházejících do zálohy?

Ze zákona je možné na základě žádosti vojáka poskytnout rekvalifikaci, a to s přihlédnutím k získané kvalifikaci. Tato možnost je v posledních letech využívána zhruba u 25–30 % odcházejících vojáků. Omezením poskytnuté rekvalifikace je její délka do tří měsíců a skutečnost, že musí být dokončena do skončení služebního poměru. Souběžně zvažujeme možnosti přeškolení na nové zaměstnání v rámci spolupráce s civilními organizacemi i na období po skončení služebního poměru. V roce 2019 se navíc začal ve spolupráci s dalšími specialisty resortu obrany a Úřadem práce ČR realizovat projekt seminářů pro vojáky, jimž zaniká služební poměr. V pilotní fázi projektu v 1. polovině roku 2019 se seminářů zúčastnilo 81 a na podzim roku 2019 již 210 odcházejících vojáků. Těší mě zájem vojáků, kteří končí svoji vojenskou kariéru, o pomoc a spolupráci s naší agenturou při hledání nového pracovního uplatnění. Jsem tedy přesvědčen, že se armáda otázkou druhé kariéry vojáků odcházejících do zálohy intenzivně zabývá. Připravujeme i další projekty, které budou s velkou pravděpodobností realizovány v následujících letech.

Také KVAČR hovoří o tom, že je potřeba do aktivní zálohy (AZ) více zapojovat odcházející profesionální vojáky, kteří představují dostatečně vycvičené lidské zdroje. Jak je možné ovlivnit rozhodování těchto bývalých vojáků, aby se zapojili do AZ, je to otázka dalších benefitů?

Bývalí vojáci jsou poměrně velkou skupinou tvořící základ AZ. Zapojit odcházející profesionální vojáky do AZ je logickým krokem, se kterým v budoucnu nadále počítáme. Vojáci v AZ jsou nedílnou součástí AČR a přistupujeme k nim ve všech oblastech jako k vojákům z povolání, protože obě kategorie vojáků jsou při řešení krizových situací okamžitě nasaditelní k plnění operačního úkolu. Od 1. 7. 2016, kdy vstoupila v platnost novela branného zákona, je souhlas se zařazením do AZ nezbytnou podmínkou pro vznik služebního poměru. K dnešnímu dni ukončilo

služební poměr cca 200 vojáků z povolání s takovým souhlasem.

Vzhledem k zachování principu rovného zacházení nepovažuji za vhodné uvažovat o zvláštním benefitu pro odcházející vojáky z povolání, kteří podají žádost o zařazení do AZ. V současné době velitelé organizačních celků s každým vojákem odcházejícím do zálohy hovoří o zařazení do AZ.

V poslední době došlo k poměrně výraznému rozšíření rekrutačních středisek. Je tento stav již konečný, anebo budete v tomto procesu pokračovat?

V roce 2018 byl odbor doplňování personálu Agentury personalistiky AČR navýšen o 22 osob. Vytvořením rekrutačních pracovišť v Karlovském, Královohradeckém a Zlínském kraji došlo k pokrytí všech krajů ČR. Nyní jsou rekrutační pracoviště schopna zabezpečit přijetí 2 000–2 200 osob ročně. S navýšením personálu souvisí i úkol náboru uchazečů do jednotek AZ. Od roku 2018 se provádí rekrutace uchazečů do jednotek AZ nebo na dobrovolná vojenská cvičení. Ročně za tímto účelem navštíví rekrutační pracoviště kolem 1 500 uchazečů.

Mění se postupem času nějak práce s lidskými zdroji, vyvíjí se metody náboru?

Musíme jít se současným trendem. Každou připravovanou mediální či internetovou kampaň předem konzultujeme s odborníky v této oblasti a volíme s ohledem na vyčleněné finanční prostředky nejvhodnější variantu oslovení cílové skupiny.

Trendem je vzrůstající elektronická forma oslovení uchazečů prostřednictvím sociálních sítí a informačních webů na internetu. S pomocí analytického programu sledujeme návštěvnost našeho webu pro nábor kariery.army.cz a chování zájemců na našem webu. Tyto informace vyhodnocujeme s cílem zkvalitnit poskytovaný servis na navštívených stránkách a zjednodušit proces vyplnění registračního formuláře.

Jaké nejdůležitější úkoly stojí před agenturou v nadcházejícím roce?

Nejdůležitějším úkolem Agentury personalistiky AČR v roce 2020 bude dosáhnout stanoveného rekrutačního cíle ve výši 2 000 vojáků z povolání a 400 vojáků v aktivní záloze a doplnit tak nově vytvářené prvky podle požadavků vedoucích organizačních celků. Důraz je přitom kladen na dosažení počátečních a následně plných operačních schopností prvků AČR.

Prostřednictvím kariérových manažerů budeme pokračovat v personální podpoře velitelů a správců vojenských odborností. Tato nově zřízená pozice kariérového manažera u odboru řízení kariér a vzdělávání je spojovacím bodem mezi personálními zámysly velitelů, požadavky správců vojenských odborností, potřebami AČR a představami samotných vojáků.

V nastavování systému se inspirováme u našich kolegů v NATO. Chtěl bych ocenit výbornou spolupráci s personálním odborem velitelství RAF v High Wycombe ve Velké Británii při vytváření pozice kariérového manažera. Dále pak více jak pětiletou součinnost s Office for Defense Cooperation ambasády USA při výměně zkušeností rekrutérů.

Jednou z nových priorit bude strategická vnitroresortní komunikace tak, abychom lépe vysvětlili místo a úlohu systému personální podpory v AČR a veškeré aspekty, které ovlivňují kariéru vojáka. Na základě potřeb a požadavků velitelů jsem připraven vyslat tým odborníků k útvarům, detailně vysvětlit danou problematiku a zodpovědět veškeré dotazy k personální práci. Dalším komunikačním nástrojem je Interní komunikační portál, který je anonymní možností, kde mohou příslušníci AČR vznést dotazy a najít odpovědi na problémy, které je pálí.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem personalistům, velitelům, správcům vojenských odborností, vedoucím a vrchním praporčíkům AČR za podporu v personální oblasti a všem čtenářům za případné podněty ke zkvalitnění naší práce.

Text: Vladimír Marek, foto: autor a Marie Křížová

Cvičením v Boleticích vyvrcholila loňská příprava 44. lehkého motorizovaného praporu

Šedesát kilometrů pod tlakem

Výbuchy, nepřátelská střelba, napadení kolony. Ale nejen s tím se museli vypořádat vojáci z konvoje 44. lehkého motorizovaného praporu z Jindřichova Hradce během šedesátikilometrového přesunu při svém podzimním cvičení ve vojenském újezdu Boletice. Zúčastnily se ho více než čtyři stovky vojáků s osmdesáti kusy techniky.

„Cvičení bylo vyvrcholením přípravy celého praporu v tomto roce,“ řekl velitel 44. lehkého motorizovaného praporu z Jindřichova Hradce podplukovník gšt. Milan Zvirinský. „První týden musela své schopnosti prokázat rota logistiky, jejímž úkolem bylo zabezpečit bojové jednotky v poli, doplňovat během operací jednotky pohonnými hmotami, stravou i municí. S jejich výcvikem zároveň probíhal výcvik manévrových a podpůrných jednotek, kdy se jednotlivé rotы zdokonalovaly v taktických, střeleckých a dalších odbornostech.“

První týden rota logistiky

Zásobování bojových jednotek operujících v poli je kromě taktiky základem úspěšně zvládnuté operace. Logistická jednotka musí zajišťovat určenou jednotku klíčovým materiálem. Ale samozřejmě i ona může být během cesty k jednotce napadena nepřítelem. „Proto první týden při vyvedení celého praporu byly připraveny jednotlivé scénáře incidentů, které museli logisticy zvládnout. Tyto incidenty simulovaly reálné útoky nebo napadení,“ pokračoval velitel praporu Zvirinský.

„Cílem nebyl však jen výcvik rotы logistiky, ale zároveň se prověřil i rozhodovací proces velitele a jeho štábu. Jednalo se o sérii nácviků, brífinky a analýzy, přičemž výsledkem byl operační rozkaz velitele pro všechny velitele rot, kteří museli naplánovat vlastní úkoly a cestou zpětné vazby mi potvrdit pochopení úkolu.“

Samotnému cvičení předcházela několikaměsíční příprava. Musely se naplánovat jednotlivé úkoly, které pak jednotky v realu provádějí. „Po sérii štábních nácviků jsem si připravoval štáb k plánování operace. Tato přípravná fáze je zejména pro velící prvky velmi důležitá, protože při ní se dá odhalit spousta chyb, které se mohou ještě před samotným vyvedením jednotky do terénu eliminovat,“ vysvětloval celý proces dále velitel a dodal, že teprve potom následuje samotná přeprava na místo určení. Obnáší to především přepravu techniky. Musí se zvládnout jak přeprava po železnici, což

obnáší vagonování, tak i po vlastní ose po silnici. „Obě možnosti opět prověřily celý prapor, pokud by nastala ostrá akce,“ dodal Zvirinský.

Drilovala se taktika, střelby a napadení

„Na střelnici Třebovice se vojáci zdokonalují ve střelbě z pistole, útočné pušky, odstřelovací pušky a lehkého kulometu,“ sdělil kapitán Jakub Mach, velitel 2. pěší roty 44. lehkého motorizovaného praporu. „Proběhly i střelby ve ztížených podmínkách. Trénovalo se v ochranné masce OM-90, která omezuje vidění střelce, ale vojáci se musí naučit střílet i s tímto omezením. Přináší to složitější manipulaci se zbraní a ani výhled nemá střelec takový jako bez ní.“

Na dalším stanovišti se střílelo z pušky. „Tady se cvičí střelby po fyzické zátěži. Proto musí vojáci před samotnou střelbou udělat dvacet kliků a dřepů. Jde o to, aby měli roztřesené ruce a byli zadýchání. I střelbu z pistole si vyzkouší po fyzické zátěži, která simuluje reálnou bojovou situaci,“ doplnil kapitán Mach.

Druhý týden ve znamení incidentů

„Už v červnu proběhlo ve vojenském újezdu Hradiště na Doupově první rotní taktické cvičení a toto cvičení tady v Boleticích na něj úzce navazuje,“ vysvětlil plukovník Milan Zvirinský. „Od nadřízeného prvku velení, v našem

případě od 4. brigády rychlého nasazení, jsme obdrželi operační rozkaz, kdy náš prapor byl přidělen pod mezinárodní velení s cílem provádět stabilizační operace a takzvané Rear Area Operations, kdy musíme kontrolovat celý prostor a zabezpečovat logistické konvoje a operaci tohoto typu.“

Po příjezdu na místo určení bylo nutné v první fázi vybudovat místo velení, zajistit spojení mezi velícím prvkem a operujícími jednotkami. Mezitím jednotlivé roty prováděly na jednotlivých místech vojenského prostoru svůj individuální výcvik, a to včetně jednotky aktivní zálohy.

„Cílem bylo sladit všechna dosud proběhlá cvičení jednotlivých rot s celým praporem a prověřit všechny elementy 44. lehkého motorizovaného praporu v reálné činnosti se zaměřením na přesun na velkou vzdálenost, v tomto případě na šedesát kilometrů,“ popsal zaměření cvičení velitel praporu Zvirinský. „Důležité pro celý prapor, ale i 4. brigádu rychlého nasazení jako náš nadřízený prvek bylo prokázat schopnosti působit v bojových podmínkách jako celek. Všechny manévrové prostředky, za podpory dvou kynologů s jejich psími svěřenci, s dělostřelci 13. dělostřeleckého pluku a se ženisty 15. ženijního pluku musely provést už zmíněný přesun. Sledovalo se zejména dodržování rozestupů na silnici, jak

se konvoj bude chovat při napadení, při výbuchu nebo při nepřátelské střelbě. Všechny scénáře vycházely z reálných situací, se kterými se konvoj může během svého přesunu setkat.“ Jedním z incidentů bylo napadení konvoje nepřítelem. Došlo k výbuchům a hodnotilo se, jak vojáci a zejména velitel danou situaci zvládnou. „Cílem bylo dostat jednotku pod tlak, a to jak fyzický, tak psychický,“ zdůraznil plukovník Zvirinský. „Přesuny ve dne i v noci, kdy nepřítel mohl kdykoliv na konvoj zaútočit, byli vojáci udržováni v neustálém napětí. V těchto vypjatých situacích musí vojákům naskočit správné postupy a drily zcela automaticky, aby věděli, jak reagovat,“ zdůraznil.

Nabitý týden

Do vojenského újezdu Boletice dorazilo také 37 příslušníků pěší roty Aktivní zálohy 44. lehkého motorizovaného praporu. Na ty čekal individuální výcvik, který probíhal první týden na letecké střelnici Třebovice.

„Je to již čtvrté cvičení našich záložníků v tomto roce. Naši instruktoři tu pro ně připravili nabitý výcvikový týden,“ řekl nadporučík Martin Barabáš ze skupiny přípravy Aktivní zálohy 44. lehkého motorizovaného praporu. „Jsou tady úplní nováčci, kteří sbírají praktické zkušenosti v terénu úplně poprvé. Tady na střelnici Třebovice se zdokonalují v patrolování a simulovanými scénáři s mnoha incidenty jsou postaveni do situací, na které musí okamžitě reagovat. Jeden ze scénářů simuloval napadení jednotky silným i slabým nepřítelem. V dalších fázích výcviku se také připravovali na bojové střelby družstev, které budou zakončením jedné z částí tříletého výcvikového cyklu, kdy jednotka musí tuto podmínku do daného termínu splnit.“

Záloha v podřízenosti divize

„Smyslem cvičení celého 44. lehkého motorizovaného praporu je především sladění jednotek. Štáb musí být schopen velet a řídit podřízené jednotky, velitelé a vojáci musí rychle reagovat na vývoj situace na bojišti a vést taktickou činnost, jako je přesun, obrana a útok,“ vysvětlil zástupce velitele 4. brigády rychlého nasazení plukovník gšt. Jan Štěpánek a dodal, že prapor byl vyčleněn ze sestavy 4. brigády rychlého nasazení a byl dán do podřízenosti divize v rámci mezinárodního působení pro případné společné nasazení v zahraničních operacích. Její velitel ho využívá jako zálohu. „V rámci rozehry byly jednotlivé incidenty koncipovány tak, aby byly zapojeny bojové jednotky i jednotky bojové podpory a zabezpečení. Nyní je prapor rozmístěn v týlu divize a jeho úkolem bylo vybudovat blokovací postavení a zamezit postupu nepřítele,“ popsal cíle cvičení plukovník Štěpánek.

Text a foto: Jana Deckerová

Příprava na střelbu ve ztížených podmínkách – v ochranné masce

V rámci výcviku proběhly i střelby z RPG.

Jedním z incidentů bylo napadení kolony a zneškodnění nepřítele.

Liberečtí chemici
dekontaminovali sanitní vozy

První ostrý zásah

Nanášení dekontaminační
směsi na nosítka

Šestici sanitek musela Zdravotnická záchranná služba Libereckého kraje vyřadit z provozu po neštěstí s osmi zraněnými v provozovně likvidace nebezpečného odpadu společnosti Purum v Hamru na Jezeře na Českolipsku, které se odehrálo ke konci loňského roku. Všechny vozy zasáhly škodlivé látky, včetně kyseliny sírové. Proto bylo třeba je před návratem do provozu vyčistit. S dekontaminací pomohli specialisté z 31. pluku radiální, chemické a biologické ochrany Liberec. Jednalo se o první „ostrý“ zásah chemických specialistů v přítomnosti nebezpečné toxické látky ve speciálním vozidle RZS, který museli dekontaminovat.

Při zásahu v Hamru chemikálie zasáhly i deset záchranářů, kteří museli na pozorování do nemocnice. Ještě týž den byli ale všichni propuštěni. Dočasně vyřadit z provozu museli záchranáři šestici plně vybavených sanit z Českého Dubu, Jablonného v Podještědí a České Lípy, které na místě zasahovaly. Nahradit je musely záložní vozy. Jde o pojízdné jednotky intenzivní péče s vybavením za více než půldruhého milionu korun. Dekontaminace proto vůbec není jednoduchá a vyžaduje opravdu profesionální přístup. Tím spíše, že se zmíněná společnost zabývá stabilizací nebezpečných odpadů, kde může dojít k chemickým reakcím, jako v tomto případě.

Pomoc chemiků z Liberce

Zatímco o vnější očistu vozů se postarali hasiči, na dekontaminaci vnitřku vybavení nejsou,

a tak pomohli liberečtí chemici. „První sanitku jsme měli hotovou už odpoledne, dalších pět vozů bylo dokončeno v nočních hodinách a předáno zpět provozovateli,“ uvedl mluvčí chemiků nrtm. Pavel Tichý. Liberečtí chemici patří v armádě k elitě. Velké renomé si vysloužili v roce 1990 po nasazení ve válce v Perském zálivu. Se svým vybavením dokážou radiaci, biologické či chemické znečištění nejen identifikovat, ale také účinně zlikvidovat.

Jak se dekontaminovalo

Chemický odřad v ochranných oděvech provedl dekontaminaci vnitřních prostor sanitních vozů, které byly znečištěny nebezpečnou toxickou látkou pomocí dekontaminační směsi tak, aby nedošlo k poškození vnitřního vybavení sanitních vozů. Po zásahu vojáků instalovali odborníci ze Zdravotnického ústavu

Zjišťování přítomnosti
nebezpečné látky pomocí
detekčních přístrojů

Příslušníci dekontaminačního odřadu

se sídlem v Liberci měřící zařízení, které bude po dobu několika hodin zjišťovat případné zbytkové hodnoty nebezpečné látky. Při zásahu byl využit dekontaminační odřad a dvojice vozidel ACHR-90M a LR-110. Zásah byl ukončen zhruba v jedenáct hodin večer, tedy po bezmála devíti hodinách náročné práce.

Text: nrtm. Pavel Tichý, 31. pluk radiální, chemické
a biologické ochrany, Michal Voska,
foto: prap. Michal Belšán

Bývalý průzkumák Jakub Kosek si myslel, že jeho život skončil, teď ho čeká účast na paralympiádě v Tokiu

Okamžik všechno změnil

Byl to vynikající průzkumák a potápěč, armáda byla jeho celým životem. Jeden jediný okamžik všechno změnil. Nyní mu jeho svět neřídí velitel, ale invalidní vozík. V nejtěžších chvílích mu pomohli jeho kolegové ve zbrani a nezapomněli na něj ani dnes.

Jsou to více než čtyři roky, kdy bývalý rotný Jakub Kosek spadl do čtyři metry hlubokého hradního příkopu. Z jeho obratle se ulomil kousek kosti, který mu uvízl v míšním kanále. Od tohoto okamžiku se jeho celý svět obrátil vzhůru nohama. „Musel jsem na dvě operace. Nejprve jsem byl v nemocnici v Olomouci, pak v Ostravě. Verdikt doktorů zněl jasně – těžká paraparéza obou dolních končetin. Tzn., že s nohama můžete trochu pohnout, cítíte je, ale nikdy se na ně nemůžete postavit, svaly prostě nefungují, jak mají. A tak jsem se na závěr nemocniční anabáze učil tři měsíce v Kladrubech, jak žít na vozíku,“ vysvětluje Jakub.

Pomohla rodina a kamarádi

Bývalý průzkumák 153. ženijního praporu v Olomouci a cvičitel potápěčů se musel

během krátké chvíle dát dohromady nejen po fyzické stránce, ale hlavně po té psychické. „Byl na tom hodně špatně. Hlavně kvůli tomu, že sám v tu dobu nevěděl, co bude dělat. Jakým směrem se jeho život bude ubírat, protože ten dosavadní pro něj skončil. Snažili jsme se ho povzbudit, tak jsme za ním jezdili do nemocnic i do Kladruhu,“ vzpomíná na těžké chvíle svého kamaráda rotný Petr Procházka z ženijní roty 153. ženijního praporu.

„Možná to zní jako klišé, ale v té složité době mi nejvíc pomohla rodina a kamarádi. V nemocnici nemohli uvěřit tomu, kolik lidí za mnou pořád chodilo. Nakonec mě museli dát na samostatný pokoj, protože si ostatní pacienti stěžovali, že tam nemají klid. A to všechno mi dodalo sílu pokračovat dál, i když úplně jinak,“ dodává Jakub.

Kromě psychické podpory byla důležitá i finanční pomoc. Na Jakuba se složil celý útvar a kromě toho přišla pomoc i z vyšších míst. „V té době se mi podařilo jako jeho velitele roty zařídit od tehdejšího ministra obrany nevratnou půjčku 180 tisíc korun. Společně s vybranými penězi na útvary se tyto finanční

prostředky použily na vybudování bezbariérového vchodu do bytu, nákup invalidního vozíku a dalších věcí,“ vysvětluje velitel ženijní roty kapitán Ján Schneider.

Našel smysl života

Čtyři roky uplynuly a Jakub našel svůj smysl života hlavně ve své zálibě, kterou měl už před úrazem, a to ve střelbě. „Když jsem byl v Kladruhu, tak si mě tam našel náš soused, který má už dlouhou dobu amputovanou nohu a střílí za handicapované sportovce. Přes mé rodiče mě pak kontaktoval, že když budu chtít, ať se ozvu a začneme střílet. A tak jsem tedy začal.“ V současné době je Jakub správcem střelnice v Prostějově. Podílí se na výcviku Městské policie, bezpečnostních agentur a spousty dalších. Je kapitánem reprezentace ČR tělesně hendikepovaných střelců a závodně střílí ze vzduchových zbraní. Díky tomu jezdí po celém světě. Před měsícem se vrátil z mistrovství světa v Austrálii, kde se pracoval mezi nejlepší světovou dvacítkou, a vystřílel si tak účast na Paraolimpiádě v Tokiu.

Kromě toho nezapomněl ani na armádu. V rámci vzdělávacího programu POKOS vypráví svůj příběh dětem ze základních škol. „Občas bych potřeboval, aby den měl aspoň 25 hodin. Jsem vytížený na 120 procent a to mi vyhovuje, ale na své bývalé kolegy z práce si vždycky čas najdu,“ konstatuje bývalý průzkumák. To potvrzuje i jeho bývalý velitel Ján Schneider. „Jakub je pořád součástí naší roty, našeho kolektivu. Když organizujeme nějaké akce, vždycky ho zveme a rádi ho vidíme. Kdykoliv potřebuje s něčím pomoci, neváháme a jdeme do toho. Kuba pro nás byl vždycky skvělým vojákem i kamarádem, a takový pro nás zůstane napořád.“

Pokud by chtěl někdo podpořit vojáky, kteří kvůli své službě vlasti nebo nešťastné náhodě skončili podobně jako Jakub na vozíku, nebo byli jinak doživotně omezeni, může přispět do Vojenského fondu solidarity. Pojďme tedy pomoci našim přátelům ve zbraních!

Text: kpt. Zuzana Králová,
foto: autorka a archiv Jakuba Kosky

Představujeme nové praporčíky AČR a jejich působnosti

Štábní praporčík Libor Dufek

Narozen 6. 10. 1970 ve Svitavách. Št. prap. Dufek spojil téměř celou svou profesní kariéru se 4. brigádou rychlého nasazení, kdy celých 20 let sloužil u 43. výsadkového praporu, drtivou většinu jako odstřelovač. Poslední čtyři roky sloužil na operačním oddělení Společného operačního centra MO. Účastnil se devíti zahraničních operací. 1. 10. byl povýšen do hodnosti štábní praporčík jako vrchní praporčík velení Velitelství pro operace.

Nadpraporčík Michal Hlava

Narozen 19. 8. 1977 v Olomouci. Nadpraporčík Hlava vstoupil do AČR 27. 9. 1996 jako velitel spojovacího družstva tehdejší 6. speciální brigády. V rámci speciálních sil prošel celou řadou bojových funkcí, dále působil jako starší technik skupiny technických prostředků, instruktor skupiny odborné přípravy a pracovník štábu plánovacího oddělení 601. skupiny speciálních sil. V roce 2016 přešel na Ředitelství speciálních sil na oddělení koncepcí a řízení schopností. Účastník tří bojových zahraničních operací z celkových šesti operačních nasazení. Od 1. 8. je v rámci organizačního jádra na funkci vrchní praporčík Velitelství kybernetických sil a informačních operací. 1. 3. 2020 bude povýšen do hodnosti štábního praporčíka.

Nadpraporčík Jan Rek

Narozen 6. 10. 1973 v Táboře. Nadpraporčík Rek patří mezi nejzkušenější „stříbrné“ v oblasti řízení kariér vojáků z povolání, především sboru praporčíků, poddůstojníků a mužstva. Do AČR vstoupil v roce 1994 a v roce 2008 absolvoval jako jeden z prvních Čechů kariérový kurz pro vrchní praporčíky USASMA v El Pasu. 1. 1. 2020 byl povýšen do hodnosti štábní praporčík a bude působit jako vrchní praporčík na nově vzniklém Velitelství pro teritoria.

Nadpraporčík Josef Peterka

Narozen 25. 5. 1976 ve Strakoniciích. Nadpraporčík Peterka nastoupil 1. 3. 1996 k tehdejší 2. mechanizované brigádě jako velitel družstva protiletadlových střelců. Svou dvacetiletou službu má spojenou s 25. protiletadlovým raketovým plukem. Funkci vedoucího praporčíka baterie vykonával od 1. 2. 2007, dále si prošel stupni oddíl a pluk jako vrchní praporčík této jednotky. Od 1. 1. 2020 je povýšen do nejvyšší praporčícké hodnosti jako vrchní praporčík Velitelství vzdušných sil.

Štábní praporčík Vladimír Blažek

Narozen 2. 5. 1972 ve Frýdlantu. Od 1. 1. 2017 působil jako náčelník úseku kariérové přípravy poddůstojníků a praporčíků VeV-VA. V AČR slouží od roku 1990, kde je jeho kariéra spojena především se 7. mechanizovanou brigádou, kam nastoupil 1. 9. 1997 jako velitel 3. tankové čety. Poté si prošel různými funkcemi v rámci 72. a 73. praporu, od 1. 7. 2011 zastával funkci vrchního praporčíka 7. mechanizované brigády. Št. prap. Blažek je absolventem mnoha zahraničních kariérových

Společná fotografie
praporčíků AČR na Vitkově

kurzů a účastníkem dvou zahraničních operací. Od 1. 9. 2019 vrchní praporčík velení Veletelství výcviku – Vojenské akademie.

Nadpraporčík Pavel Bodrogi

Narozen 12. 9. 1972 ve Slavičíně. Nadpraporčík Bodrogi má za sebou již téměř osmadvacetiletou službu v AČR. Vojenský život spojil především s problematikou REB a 102. průzkumným praporem v Prostějově. Od 1. 1. 2017 předává své bohaté zkušenosti jako náčelník vyššího praporčíckého kurzu „Praporčícké školy“. Účastnil se pěti zahraničních nasazení, v letech 2006–2009 působil na zahraničním pracovišti Mons v Heidelbergu jako zpravodajský analytik. Od 1. 1. 2020 bude jako náčelník úseku kariérové přípravy poddůstojníků a praporčíků VeV-VA.

Nadpraporčík Pavel Konvalinka

Narozen 10. 12. 1978 ve Znojmě. Nadpraporčík Konvalinka slouží v AČR od 1. 8. 1997, kdy nastoupil jako posluchač VVŠ PV. Poté si prošel různými funkcemi u 31. brigády radiční, chemické a biologické ochrany, v roce 2008 stál u zrodu 74. lehkého motorizovaného praporu jako instruktor skupiny přípravy Organizačního prvku tohoto praporu. Od ledna 2017 působí jako vrchní praporčík

7. mechanizované brigády. Účastnil se pěti zahraničních operací, absolvoval prestižní kurzy Drill Sergeant a USASMA. Nadpraporčík Konvalinka je od 1. 1. 2020 náčelníkem úseku základní přípravy.

Praporčík Aleš Machálka

Narozen 7. 11. 1979 v Hranicích. Praporčík Machálka nastoupil do AČR 1. 8. 2000, od 3. 9. 2001 k 7. mechanizované brigádě jako velitel 2. mechanizované čety 71. mechanizovaného praporu, od roku 2011 působil jako vedoucí praporčík 71. mechanizovaného praporu a poslední tři roky jako vrchní praporčík 71. mechanizovaného praporu. Praporčík Machálka se účastnil pěti zahraničních operací, je absolventem magisterského studia v oblasti sociální pedagogiky. Dne 1. 1. 2020 byl jmenován vrchním praporčíkem 7. mechanizované brigády.

Praporčík Michal Baka

Narozen 11. 4. 1986 v Olomouci. Praporčík Baka slouží v AČR od 1. 10. 2005 a je jednou z čelních postav nastupující nové generace vrchních praporčíků. Svoji kariéru doposud soustředil v posádce Tábor, kde u 42. mechanizovaného praporu postupně vykonával funkce velitele družstva, zástupce velitele

čety, vedoucího praporčíka roty, instruktora skupiny bojové přípravy a vrchního praporčíka 42. mechanizovaného praporu.

Je absolventem řady zahraničních kurzů, účastnil se čtyř zahraničních operací a aktivně se podílí na implementaci nových trendů především ve střelecké přípravě a ve výstroji jednotlivce. Dne 1. 1. 2020 byl jmenován vrchním praporčíkem 4. brigády rychlého nasazení a povýšen do hodnosti nadpraporčík.

Nadpraporčík Jaromír Lorenc

Narozen 2. 2. 1974 v Novém Městě na Moravě. Nadpraporčík Lorenc nastoupil do AČR 1. 2. 1995 na místo řidiče zbrojů tehdejšího 43. výsadkového mechanizovaného praporu, kde sloužil až do roku 2008 na různých pozicích, poté jako vrchní praporčík 44. lehkého motorizovaného praporu 4. brn. V letech 2011–2015 působil jako velitel a starší instruktor u kurzu Komando při VeV-VA. Účastnil se šesti zahraničních operací, z toho tři v Afghánistánu. Dne 1. 4. 2020 bude jmenován do hodnosti štábní praporčík a funkce vrchní specialista Agentury personalistiky.

Text: Michal Voska, foto: archiv

**Sekce podpory
MO připravuje
elektronický
systém objednávání
výstrojních
součástek**

Zvýší se komfort vystrojování

Čeká vás při každém doplňování výstrojních součástek zdoluhavá cesta na výdejnu? Stává se vám, že odběr součástek je spojen s čekáním? V takovém případě pro vás máme dobrou zprávu. Od počátku roku 2020 začíná sekce podpory MO testovat elektronický systém objednávání výstrojních součástek.

„V první fázi, kterou zahajujeme počátkem letošního roku, vyzkoušíme tento systém s pomocí několika vybraných jedinců od útvarů, kteří mají přístup k Štábnímu informačnímu systému. Pokud vše dopadne podle našich představ, po dvou až třech měsících bychom měli přejít na již rozšířenější zkušební provoz. Ten by měl trvat, v případě, že nenastanou nějaké nepředvídatelné okolnosti, pravděpodobně do konce roku. Pro bezproblémové fungování tohoto systému je ale nezbytné zřídit u všech útvarů zahrnutých do zkušebního provozu počítačové stanice, na kterých si budou moci vojáci objednávat potřebné výstrojní součástky. Cílem tohoto projektu je významným způsobem posunout komfort

vystrojování vojáků,“ vysvětluje plk. gšt. Jaroslav Jířů ze sekce podpory MO.

Výběr z elektronické nabídky

Pro uživatele by asi bylo nejjednodušší přistupovat do systému elektronických objednávek na rozšířenějším a tedy i přístupnějším internetu. Z bezpečnostního hlediska tato alternativa prozatím není možná, z důvodu čerpání dat z uzavřeného vojenského systému ISL. Tvůrci aplikace museli do systému zapracovat rovněž ochranu osobních údajů, tzv. GDPR. Nemalou výhodou připravovaného systému elektronických objednávek je, že softwarová část je vyložena vnitroresortní záležitostí. Aplikaci sestavili příslušníci Agentury

komunikačních a informačních systémů. Tím dochází nejen k úsporám finančních prostředků, ale zároveň tak bylo možné vyhnout se případnému složitému akvizičnímu procesu. Celá záležitost bude fungovat tak, že vojáci si potřebné součástky vyberou z elektronického seznamu, který bude obsahovat i odpovídající velikostní sortiment. Systém zároveň nepustí objednávající k těm výstrojním součástkám, na které nemají z důvodu nařízených regulací a s ohledem na směrnou dobu užívání nárok. Na základě elektronické objednávky pak zaměstnanci výdejen obratem připraví výstrojní součástky k výdeji.

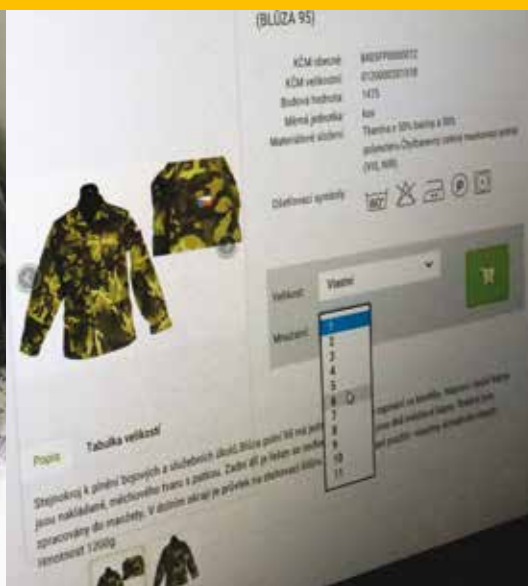
„Zde máte možnost vidět kontejnery, do nichž se bude každý den na základě

Vedoucí pražské výdejny součástek naturálního odívání Zdeněk Šír

Součástí pražské výdejny součástek naturálního odívání je i krejčovská dílna.

A fakta

V současné době jsou v naší armádě čtyři výdejny součástek naturálního odívání, které nabízí celý sortiment základní výbavy vojáka a příslušníků aktivní zálohy. Ta v Táboře se navíc zaměřuje na výstrojní součástky předurčené Vojenské policii. Pražská výdejna se specializuje na reprezentativní součástky určené pro generály, příslušníky Hradní stráže a Vojenské kanceláře prezidenta republiky. Brněnská se orientuje prioritně na posluchače Univerzity obrany a Vojenské střední školy v Moravské Třebové. Vyškovská výdejna zabezpečuje výstrojení nově nastupujících vojáků a vojáků vysílaných do zahraničních operací.

objednávkového listu ukládat objednaný materiál. U nás pracují převážně ženy, proto je celý systém vybaven kolečky, abychom usnadnili manipulaci s kontejnery," vysvětluje vedoucí pražské výdejny součástek naturálního odívání Zdeněk Šír.

Možnost reklamace

Pokud si voják nějakým nedopatřením zvolí špatný velikostní sortiment, vše by měla napravit bezproblémová reklamace. „Objednávkový systém se samozřejmě netýká všech výstrojních součástek. Například obuv a stejnokroj vz. 97 je potřeba si osobně vyzkoušet. V některých případech dochází na stejnokroji k jejich dodatečné úpravě. Takovéto

součástky si i nadále budou muset vojáci pořizovat standardním způsobem. Navíc také platí, že pokud nebude mít někdo o elektronický objednávkový systém z nejrůznějších důvodů zájem, nic se neděje. Nadále může používat dosavadní variantu pořízení výstroje v tzv. kamenných výdejnách," vysvětluje Zdeněk Šír.

Celá tato záležitost bude mít ještě jednu výhodu. Připravené výstrojní součástky nemusí ve výdejně bezpodmínečně vyzvedávat objednatel osobně. Běžná praxe bude taková, že pokud přijede vozidlo ze vzdálenější posádky, může jeden voják vyzvednout objednané součástky pro všechny své kolegy z útvaru. V tomto případě se forma

vystrojování vojáků významným způsobem přiblíží k pomyslnému e-shopu. Právě elektronické objednávky spojené se zásilkovou službou by se do budoucna, samozřejmě po odstranění problémových míst, měly stát cílovým stavem ve vystrojování vojáků.

Text a foto: Vladimír Marek

**Rozhovor se
šéfem pražské
záchranky
Petrem
Kolouchem**

První záložák v Afghánistánu

Lékař Petr Kolouch je prvním českým záložákem, který byl po měsících plánování vyslán do zahraniční mise. Po půlroce v Afghánistánu se s námi podělil o zkušenosti, které ve vojenských nemocnicích získal. Zkušenost ze zahraniční mise mu mnohé přinesla a řadu vylepšení přenesl i do domácí praxe.

Co bylo vaší prací a v čem to bylo jiné oproti službě na záchrance?

Pracoval jsem ve vojenské nemocnici jako člen FST (Field Surgical Team), tedy polního chirurgického týmu, který tvořil chirurg, ortoped, anesteziolog, já jako specialista na urgentní medicínu a několik sester-mužů – od instrumentáře operačního sálu, přes sestry JIP, až po paramediky, hasiče či bojové zdravotníky různých odřadů. Můj úkol byl první kontakt a vyšetření, třídění zraněných, ultrazvuková diagnostika FAST, někdy podání narkózy, když bylo více zraněných, a také pooperační péče, případně odsun na vyšší pracoviště nebo do vlasti zraněného. Vojenská medicína je oproti civilní o poznání rychlejší a „jednodušší“. V tom vidím i možnou inspiraci pro záchranné služby, kdy bychom mohli například ještě více zjednodušit a zefektivnit třídění pacientů při hromadných neštěstích. Práce v terénu je pro zdravotnické záchranáře náročná, po návratu si nicméně ještě více

Ukázka nemocnice
Role 2 v Kábulu

Dispečink RZS

uvědomuji, že stále pracujeme v relativním komfortu a s dostatkem moderního vybavení, čehož bychom si měli vážit.

Můžete popsat jeden konkrétní případ, který vás zasáhl?

K nejnáročnějším případům, se kterými jsme si museli poradit, patřily úrazy hrudníku a krku s masivní krevní ztrátou... Jako lékař s 25letou praxí vás také nemůže nechat chladným, když vidíte, že někteří pacienti, které se vám podařilo zachránit, budou mít v afghánských podmínkách velmi náročný následný život, kdy nebudou mít k dispozici dostatečnou rehabilitaci pro plné uzdravení.

Jak lze popsat mezinárodní tým, v němž jste působil?

Především jako profesionální. Jsem velmi vděčný za to, že jsem mohl několik měsíců po boku těchto odborníků žít. Bylo to pro mě velmi obohacující, jak po stránce medicínské, tak také lidské. Věřím, že jsem si zde vytvořil přátelství, která mi vydrží po celý život.

Co vám zkušenost z mise dala?

Větší pokoru. A také vděk za to, že žijeme v bezpečné a fungující zemi, kde se můžeme pacientům komplexně věnovat.

Lze zhruba vyčíslit, kolik jste ošetřil pacientů či se na jejich ošetření podílel?

Zraněné z bojových operací jsme ošetřovali asi jednou do týdne, průběžně jsme také poskytovali péči personálu, který se zranil při zajišťování běžného provozu základny, výcviku či manipulaci s materiálem. Žádné údaje ohledně počtu ošetřovaných pacientů ale není možné uvádět.

Jak probíhala komunikace s rodinou?

S rodinou i s kolegy z vedení pražské záchranky jsem byl pravidelně v kontaktu prostřednictvím moderních komunikačních technologií, samozřejmě s dodržением všech bezpečnostních předpisů. Komunikace byla nicméně zcela bezproblémová.

Jel byste opět, kdyby přišla nabídka?

Jsem zdravý a vycvičený, tedy připravený pracovat v jakýchkoliv podmínkách bude potřeba, ale neplánuji další nasazení v zahraničí. Mým úkolem je nyní především pokračovat v rozvoji Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy a urgentní medicíny.

Jaký byl návrat do ČR, jakých maličkostí jste si všiml, čeho si o to více vážil, co vám chybělo?

Už jsem to naznačil v předchozích odpovědích, ale vážím si toho, na jaké úrovni je naše zdravotnictví a jaké nám dává možnosti při poskytování péče pacientům.

Co vzkážete zájemcům o službu v AZ, třeba i ze strany lékařů a zdravotního personálu?

Kolegům zdravotníkům, obzvláště těm, kteří působí v urgentní medicíně, můžu službu v aktivní záloze doporučit. Nejen že se tak mohou udržovat v dobré fyzické kondici, zvýšit svou schopnost reagovat v krizových situacích, ale mohou si rozšířit obzory i po odborné stránce. Přece jen nové poznatky se do civilní medicíny nezdídky přenášejí právě z medicíny vojenské. Plánuji pomoci při výchově mladých lékařů a zdravotníků obecně k takové službě, kterou jsem absolvoval já, a naopak u nás na záchrance vytvářet prostor pro práci vojenským veteránům, kteří skončí svůj závazek u AČR. Tento rekvalifikační program u nás už probíhá a máme úspěšně zaměstnané bývalé příslušníky naší armády.

Připravil Michal Voska,

foto: Michal Voska a ilustrační foto autora

Petr Kolouch dohlíží i na chod dispečinku.

Prořezávání se stěnou improvizovaného výbušného zařízení

Cesta ke schopnosti CBRN EOD

Členství naší armády v Evropském centru pro schopnosti manuální neutralizace výbušných prostředků je klíčové k získání schopnosti CBRN EOD

V prosinci loňského roku se v pražském Domě armády uskutečnila pro vybrané příslušníky Armády ČR exklusivní prezentace činnosti Evropského centra pro schopnosti manuální neutralizace výbušných prostředků (ECMAN – European Centre for Manual Neutralization Capabilities). Centrum, kterého je česká armáda členem od roku 2018, poskytuje výcvik pyrotechniků ve velmi specifické disciplíně – manuální neutralizaci výbušných prostředků. Ta je nezbytná k dosažení schopnosti likvidace výbušnin kombinovaných s chemickým, biologickým, radiologickým nebo jaderným materiálem. V Alianci je tato schopnost krátce nazývána CBRN EOD. Nyní jí disponuje i AČR. „Česká armáda je součástí projektu z jednoduchého důvodu. Reagujeme tím na dynamicky se vyvíjející bezpečnostní prostředí a rovněž na požadavky spojenců. Musíme mít vlastní schopnost manuálně neutralizovat výbušné prostředky kombinované s CBRN materiálem. Členství v Evropském centru pro schopnosti manuální neutralizace výbušných prostředků

Předání pamětní plakety ředitelem ECMAN

nám v této oblasti přináší opravdu vysokou přidanou hodnotu,” vysvětlil generálmajor Ivo Střecha, ředitel sekce rozvoje sil Ministerstva obrany.

Proč člověk a ne robot

Techniky manuální (ruční) neutralizace (MNT) výbušných prostředků jsou nejpokročilejšími dovednostmi při likvidaci zařízení, které umožňují zkušeným a speciálně vyškoleným operátorům (pyrotechnikům) přístup, diagnostiku a ruční likvidaci nebezpečného materiálu, a to i v době zavádění robotiky. „Tyto taktiky, techniky a postupy je nezbytné používat tam, kde není vhodné volit obvyklé postupy s využitím pyrotechnických robotů, speciálního náloživa nebo energetických zbraní. Jde například o situace, kdy jsou v přímém ohrožení lidské životy, kriticky důležitá civilní nebo vojenská infrastruktura, případně když je výbušný prostředek kombinovaný s chemickým, biologickým, radiologickým nebo jaderným materiálem. V těchto situacích je nutno výbušné prostředky zneškodnit s využitím schopností manuální neutralizace,” komentuje tyto postupy jeden z prezentujících pyrotechniků.

ECMAN

ECMAN vznikl pod záštitou programu European Defence Agency (EDA), jako součást portfolia úzké strategické spolupráce zemí Evropské unie týkajícího se výcviku ve schopnostech MNT. Centrum, které vzniklo teprve v únoru předloňského roku, sdružuje sedm zemí Evropské unie (Česká republika, Finsko, Irsko, Itálie, Německo, Rakousko a Švédsko). Vedoucí zemí je Rakousko. Centrum ECMAN tvoří celkem 14 mezinárodních zaměstnanců a má sídlo ve Vídni.

„Cílem střediska je poskytnout zúčastněným členským státům odborné znalosti a zkušenosti v oblasti hrozeb od improvizovaných výbušných zařízení (IED). Poskytuje příležitosti pro zlepšení vzdělávání a školení, pomáhá při vývoji a testování doktrín a zařízení a ověřuje koncepty prostřednictvím experimentů,” uvedl ředitel ECMAN plukovník Juergen Pirolt.

Chytrá obrana

Ženíjní vojsko se o nabytí schopnosti CBRN EOD snažilo již od roku 2008. Celý proces byl však zpomalen ujasňováním, zda specialisté se schopností CBRN EOD mají být odborníci chemického vojska, kteří navíc získají schopnost likvidace výbušných prostředků, tzv. EOD (Explosive Ordnance Disposal) nebo naopak, zda to mají být pyrotechnici EOD, kteří budou dále připravováni v oblasti CBRN. Teprve rozdělením odpovědností mezi více druhů vojsk vedlo k úspěchu. V Alianci bychom to nazvali „Smart Defence“ (Chytrá obrana). V podmínkách Armády České republiky se jedná o úzkou spolupráci převážně specialistů 15. ženijního pluku a 31. pluku radiací, chemické a biologické ochrany, doplněných dle potřeby dalšími odborníky AČR a vytvoření společného úkolového uskupení se schopností

Kontrola a uklidnění figuranta – rukojmí

CBRN EOD. Jednoduše řečeno pyrotechnici EOD z ženijního pluku se postarají o výbušnou část a chemici z Liberce o tu chemickou nebo radiologickou. V případě obsahu biologického materiálu přibudou ještě specialisté vojenského zdravotnictví. MNT jsou základní podmínkou, aby pyrotechnici EOD byli schopni splnit svou část úkolu. Tuto specifickou schopnost (MNT) získávají v odborných kurzech organizovaných v ECMAN.

„Nikdo jiný v rámci EU nedisponuje takovými zkušenostmi a schopnostmi jako ECMAN. Nedochází k duplicitě, efektivně tak sdílíme své síly,” komentoval prezentaci centra a nově nabytou schopnost generálmajor Ivo Střecha.

Operátor je pyrotechnik i psycholog

Během dynamické ukázky byla prezentována situace, kdy figurant – rukojmí byl přímo svázán s nespecifikovaným výbušným systémem umístěným v uzavřeném boxu. Pyrotechnici, absolventi výcviku MNT v ECMAN, jako první při zásahu zafixovali detonační zařízení a následně mluvili s figurantem. „Součástí přípravy pyrotechnika je i psychologický trénink. Musíme uklidnit osobu, která je přímo na místě a zjistit maximum, co ví. Pak začneme pracovat na detonátoru,” komentuje ukázkou pyrotechnik. „V daný moment neznáme složení výbušného prostředku. Osoba na místě je pro nás tím tzv. kanárkem, který případně signalizuje přítomnost chemických a radiologických látek v ovzduší. Z psychologického hlediska k němu preventivně nepřistupujeme v ochranných oblecích. Důležité je ohroženou osobu (rukojmí) ještě více nestresovat tak, aby nedošlo k její nepředpokládané reakci. Jakmile přerušíme spojení mezi spouštěčem (rukojmím) a výbušným prostředkem, uvolníme rukojmí a je možno pokračovat již třeba s ochrannými obleky,” dodává pyrotechnik.

Absolventi ECMAN

Od vstupu české armády do centra prošlo výcvikem v MNT celkem pět specialistů EOD. Centrum si své frekventanty pečlivě vybírá. Vstupní požadavky jsou minimálně dvou až tříletá praxe pyrotechnika a účast na zahraniční operaci na funkci pyrotechnik EOD/IEDD. Celkově výcvik v manuální neutralizaci výbušných

Práce na zneškodnění podezřelého předmětu

prostředků zahrnuje základní pětítýdenní kurz manuální neutralizace, tříítýdenní kurz likvidace výbušných prostředků v prostředí s chemickou, biologickou, radiologickou nebo jadernou hrozbou (CBRN) a dvoutýdenní cvičení s reálnými scénáři pro aplikaci manuální neutralizace. Navíc jsou absolventi celého kurzu v roce následujícím po absolvování zařazeni do tzv. „Refresh Course“ k udržení a obnovení schopností.

„Pyrotechnikem jsem od roku 2004. Zkušenosti mám z několika zahraničních operací. Výcvik jsem absolvoval a nyní jsem certifikovaným instruktorem manuální neutralizace výbušných prostředků kombinovaných s chemickým, biologickým nebo radiologickým materiálem,” uvedl jeden z prezentujících pyrotechniků. Rovněž AČR kandidáty k zařazení do výcviku v ECMAN pečlivě vybírá. „Jedná se o nejlepší a nejzkušenější pyrotechniky EOD, kteří jsou připravováni k jejich zařazení do nově vzniklých týmů likvidace výbušných prostředků kombinovaných s CBRN materiálem u 152. ženijního praporu v Bechyni,” zdůraznil na závěr pplk. gšt. Martin Kavalír z oddělení ženijního vojska sekce rozvoje sil MO.

Text: plk. Magdalena Dvořáková,

foto: autor a archiv ženijního vojska

Podplukovník Libor Vašina: Působil jsem v zemi, kde v reálné válce zemřelo již čtrnáct našich vojáků

Lékař na pietním místě českých padlých vojáků

Cenná zkušenost

Každoročně vysílá ÚVN lékaře a další zdravotnický personál do zahraničních misí na základě požadavků vojenské zdravotnické služby. V červnu loňského roku odletěl do hlavního města Afghánistánu neurolog, podplukovník Libor Vašina. O své působení v oblasti se zhoršenou bezpečnostní situací se podělil v následujícím rozhovoru.

Co vás přimělo k rozhodnutí účastnit se zahraniční mise?

Každý voják se po celou kariéru připravuje na obranu své vlasti různým způsobem. Mise prověří získané znalosti v praxi. Již před léty, když jsem se rozhodl pro dráhu vojenského lékaře, jsem počítal s možností výjezdu do zahraniční operace. Nabídku účastnit se mise v Afghánistánu pro ROLI 1 tedy nešlo odmítnout. Zkrátka voják by měl sloužit pro potřeby armády.

Respektovalo nejbližší okolí vaše zahraniční angažmá?

Když dosedáte na letiště v Kábulu, cítíte se mnohem lépe, pokud víte, že šest tisíc kilometrů od vás máte opravdové rodinné zázemí, a to je to nejceněnější. Má rodina mě velmi podporuje. Přirozeně strach o svého syna má každý rodič.

Můžete specifikovat vaši činnost v ROLI 1?

Obecně existují v místě konfliktu tři typy zdravotnického zabezpečení, které jsou

označovány jako ROLE 1 až 3. Mým úkolem v prvním stupni bylo provedení opatření k obnovení a stabilizaci životních funkcí tak, aby byl zraněný schopen dalšího odsunu. Především však vykonávám běžnou ambulantní péči.

Zkuste popsat svůj první dojem po přeletu.

Když letíte nad Pálavou, vidíte krajinu, která vám je známá z dětství. Zlatavé lány, modré rybníky a zelené lesy. Tohle v Afghánistánu schází. Ráz krajiny určují hory, jejichž barva je téměř stejná. Klima ovlivňuje všudypřítomný písek, na který si zvykáte těžko. Vše je však jen otázka času a můj organismus už se naštěstí přizpůsobil.

Jak hodnotíte své dosavadní působení v Afghánistánu?

K zásadnímu hodnocení je to krátká doba. Nicméně uplynulé měsíce byly co do zkušeností velmi obohacující. Doslova nasávám co nejvíce znalostí, které v běžném provozu nemocnice v mírových podmínkách nezískáte.

Bez ostychu však mohu tvrdit, že naše mise je zde vnímána pozitivně. O českých vojácích se ví, že jsou spolehlivým koaličním partnerem.

Můžete být konkrétnější?

Pravidelně se účastním porad v americké nemocnici. Participuji na cvičení Mascal, které zahrnuje hromadný příjem raněných, jejich třídění podle míry závažnosti, ošetření a případně následný odsun. Cvičení jsou velmi významná, neboť je třeba být připravený na reálnou situaci, kterou jsem již opakovaně zažil.

Byla příprava do mise adekvátní ve vztahu k aktuálním úkolům, které plníte?

Před výjezdem jsem se zúčastnil školení, kde jsem byl jako člen jednotky detailně připraven na místní situaci. Důmyslně propracovaný výcvik nás donutil znovu si připomenout základní vojenské drily, ale také nás dokonale seznámil s geografickou, politickou i společenskou charakteristikou země, včetně specifických poměrů na základně. Zkrátka věděl jsem, do čeho půjdu.

Absolvoval jste i nějaké speciální školení pro zdravotnický personál?

Ne, ale těším z bohatých zkušeností, které jsem získal při výkonu svého povolání v ÚVN. Teď mám na mysli nejen léčbu pacientů, ale i cenné rady od svých kolegů, kteří již absolvovali zahraniční misi.

Co vás nejvíce naplňuje v současné službě?

Především je to získávání cenných zkušeností v neznámém prostředí, v polních podmínkách. Mám rád životní výzvy. Zejména ty, které mě posouvají v osobním růstu a rozvíjí kritické uvažování. Zkrátka mě smysluplně naplňují. Víím, že jsem zde dobře.

Jak vypadá běžný den na základně?

Začínáme pravidelnými poradami s velitelem, poté máme školení z různých vojenských oblastí včetně střelby, které se mi velmi líbí. Následuje standardní práce lékaře v ambulanci nebo v nemocnici. Běžný den charakterizuje daný řád, který ale nezapomíná ani na oddych a koníčky vojáků.

Jak trávíte volný čas vy?

Po službě vedu pro české a slovenské vojáky lekce arabského a anglického jazyka. Využívám i sportoviště včetně posilovny nebo se účastním míčových her. Zajímavostí jsou tematické dny, které koaliční armády pořádají pro své kolegy. Možností, jak se odreagovat, je tedy spousta.

Přesto se však zeptám, ponorková nemoc si vás zatím nenašla?

Ani v nejmenším, je zde parta prima lidí, výborný velitel, spousta mimopracovníků aktiv, čili „ponorka“ nemá nárok.

Po čem se vám stýská?

Tahle otázka je hodně osobní, ale odpovím vám. Přes den jsem velmi zaneprázdněn. Samozřejmě se ale najdou chvíle, kdy se mi posteskné po rodině nebo nejbližších přátelích, po jiné atmosféře v naší zemi. Hned si však uvědomím, že moje působení v misi je časově ohraničené a naplněné každodenní činností.

Zmínil jste atmosféru naší země. Nacházíte se v místě se zhoršenou bezpečnostní situací. Vnímáte tento stav s obavou?

Vím, že jsem v prostředí se zvýšeným nebezpečím, ale strach z toho by jistě nebyl dobrým pomocníkem. Riziko vnímám s respektem. Jsem v zemi, kde v reálné válce zemřelo už čtrnáct našich vojáků. Tato fakta mám na mysli, a proto se snažím přistupovat k otázce bezpečnosti s maximální mírou obezřetnosti. Jsem voják, což reflektuje mou odvážnou povahu. Zároveň jsem ale odpovědný člověk, který dbá i na vlastní bezpečnost. Respektuji její základní pilíře, kterými jsou stanovená pravidla, řád a kolegiálnost.

Team Role 1 se sanitou Ford Super Duty před nemocnicí

V současné době působí v Afghánistánu pod hlavičkou NATO více než deset členských států. Jak vnímají vaši práci zahraniční kolegové?

Jak jsem již naznačil, jsme uznávaným partnerem. V ambulanci pomáhám jak českým, tak zahraničním vojákům, kteří se na mě obrací se svými zdravotními problémy. Zahraniční kolegové vnímají mou specializaci neurologa velmi pozitivně. Nad rámec léčby pořádám pravidelné přednášky pro spojenecké odborníky. Myslím, že zde získaný kredit kolegů dále rozvíjím a upevňuji.

Jak vnímáte své působení na území cizího státu. Má pobyt koaličních vojáků v Afghánistánu smysl?

Nepochybně smysl má. Víte, když zde vidíte vlát naši vlajku, a když pak stojíte u pietního místa padlých kolegů, hlavou vám letí jen jediné: „Hranice našeho státu se posunuly.“ Nemůžeme se slepě zaměřit na ty geografické, ale je potřeba zohlednit i ty politické. Plnění spojeneckých závazků, boj proti terorismu, to vše je v souladu s českou zahraniční politikou. Zcela jistě je aktuální podpora ve vysílání našich vojáků do zahraničních operací správným rozhodnutím. V případě Afghánistánu je nezbytné, aby v zemi byla zajištěna stabilita. Když bude mír, lidé budou moci pracovat a zdravá ekonomika povede ke zvýšení

společenského blahobytu. Je to v hlubokém zájmu České republiky, jak již řekl náš pan prezident. Jsem hrdý na to, že jsem voják Armády České republiky a mohu také přiložit ruku k dílu.

Myslíte si, že česká společnost dostatečně oceňuje službu českých vojáků v zahraničí?

Rozhodně ano. Česká společnost oceňuje nasazení vojáků v zahraničí. Většina obyvatel si uvědomuje a plně chápe smysl, proč čeští vojáci ve válečných konfliktech jsou. Jedná se totiž o budoucnost nás všech, a ta by neměla být nikomu lhotejná.

Po návratu z mise jste získal status válečného veterána, cítíte se tak?

Slovo veterán je pro mě spojeno s něčím starobylým ve smyslu auta, motocyklu nebo podobné věci vyrobené před léty. Můj věk mne snad do této kategorie neřadí. Pokud se však budeme bavit o kategorii těch příslušníků armády, kteří se zúčastnili zahraničních operací na nepřátelském území, pak toto označení považuji za správné, a jistě si i přes své mládí na to zvyknu. Obecně se domnívám, že status novodobého válečného veterána začíná narůstat na společenském významu, což mne těší.

Taktická příprava českých
vojáků v Afghánistánu
probíhá i po celou dobu
nasazení v zahraniční operaci

Tango 22, Tango 22 – zde Tango 21

Jedním z hlavních úkolů 11. strážní roty BAF je zamezit nepřátelským aktivitám směřujícím na základnu Bagram. Tento cíl naplňují prostřednictvím patrol mimo základnu.

Při výjezdu kolony obrněných vozidel typu MRAP ze základny musí být čeští vojáci připraveni na různé bezpečnostní incidenty. Na pohyb ve městě, ale i na setkání se sebevražedným atentátníkem, případně na nastřelení kolony vozidel prostřednictvím C IED (Counter-Improvised Explosive Device) – improvizované výbušné zařízení.

Na tyto incidenty jsou naši vojáci tvrdě drilováni už při intenzivní přípravě v České republice, ale dané postupy probíhají i v rámci taktické přípravy přímo na výcvikovém polygonu na základně Bagrám.

„Jeden ze scénářů, který tu během výcviku naši vojáci dnes řeší, je výbuch improvizovaného výbušného zařízení, které bylo nastražené na cestě, kde se pohybovala naše jednotka. Zasaženo bylo druhé vozidlo v koloně,“ vysvětluje nadrotmistr M. M., vedoucí vrchní praporčík 11. strážní rotě BAF v Bagrámu. „Na všechny takovéto situace jsou postupy jasně dané. Každý voják ví, co má v dané chvíli dělat a kde je jeho místo. Cílem těchto výcviků je, aby tyto drily při jednotlivých incidentech automaticky naskočily, a jednotka byla naprosto sehraným týmem.“

Vozidla musí být připravená k akci

Zadní rampou naskakují vojáci 11. strážní rotě BAF do připravených vozidel MRAP (zkr. z angl. Mine Resistent Ambush Protected) třídy MaxxPro, které používají pro plnění úkolů v Afghánistánu. Ta jsou označovaná jako obrněná a jsou navržena s důrazem na odolnost proti účinkům min a improvizovaných výbušných zařízení (IED). Jejich charakteristickou vlastností je vysoký profil daný tvarováním spodní části do písmene „V“ za účelem odklonění výbuchu mimo kabinu posádky. Tato vozidla musí být v plné pohotovosti a připravená kdykoli vyrazit do akce. To je zadáním každého řidiče, pro kterého úkol nekončí přistavením vozidla po skončené akci. Musí být doplněné palivo a veškeré povinné vybavení pro další jednotku, která může být kdykoliv aktivována.

„Vojáci dostali cestou nadřízeného stupně velení úkol provést v určené trase patrole,“ vysvětluje nadrotmistr M. M. „Musí se v co nejrychlejší době s plnou výstrojí, výzbrojí a ochrannou balistikou přesunout do připravených vozidel.“

Při odpálení C-IED došlo ke zranění posádky vozidla.

V každém vozidle jsou dva vyškolení vojáci s kurzem CLS.

Obrana 360° s protiútokem

Jako první v koloně vozidel vyráží se svým speciálním vozidlem část rotě tzv. RCP (Rout Clearance Patrol), která je schopna vyhledávat a detekovat nejen improvizovaná výbušná zařízení, ale i miny, které tu nejsou časté.

„Jsou schopni cestu před patrolou vyčistit a najít. Pro tyto případy se používají tzv. rolle-ry. Jsou určené k tomu, aby tato zařízení našla a inicializovala je před vozidlem, nikoliv pod ním. Vozidlo MaxxPro je odolné vůči minám a určené proti léčkám. Má perfektní balistickou ochranu a zachraňuje životy našich vojáků,“ popisuje nadrotmistr M. M.

Vozidla během patrole v koloně přesně dodržují bezpečné rozestupy. Tito dvacetitunoví obrněnci dokáží jet rychlostí i 80 km v hodině, na patrolách se ale jezdí podstatně pomaleji. Během plnění úkolu najede jednotka běžně kolem třiceti kilometrů. V terénu se pohybuje tak čtyři až šest hodin.

„Když dojde k odpálení C-IED u projíždějící patrole, jsou jasně dané postupy, které každému

jednotlivci určují, jaká je jeho úloha a jak má postupovat," popisuje situaci vrchní praporčík. „Co se děje ve vozidle, jestli je někdo zraněný – lehce, těžce, jestli je osádka schopna pomoci si sama nebo ne, to se signalizuje stanovenými způsoby. Podle těchto signálů reaguje další jednotka v koloně. Samozřejmě neustále, ať už při pohybu nebo při incidentu. První, co musí v tomto případě udělat jednotka, je zabezpečit prostor. Jde o tzv. obranu 360°, kde každý má svůj sektor a hlídá se kompletně celý perimetr," vysvětluje situaci odehrávající se v cvikovém polygonu při nastřelení jednoho z vozidel patroly.

Gamer je největší frajer

Jedním členem osádky obrněného vozidla MRAP je střelec. Stojí na své pozici ve vozidle a umísťuje tam svoji zbraň.

„Je to padesátka kulomet fifty-cal (těžký kulomet Browning M2 HQCB – vojáci mu přezdívali Ma Deuce nebo s odkazem na jeho ráži fifty-cal), americký kulomet M2 Browning 50 ráže 12,7 x 99 mm NATO, s účinným dostřelem na 2000 metrů s trojnožkou a maximálním dostřelem 6000 metrů," vysvětluje jeden ze střelců.

„Musíme hlavně pozorovat lidi, jak se chovají, vozidla, jestli nestojí, kolik lidí je v autě, zda na cestě nejsou na stromech výbušniny, prostě musíme sledovat všechno kolem sebe, držet si svůj palebný sektor. Každý gamer – střelec ve věži – má svůj sektor. Někdo má dvanáctou hodinu, sleduje tedy všechny možné markanty, které může vidět, a musí vyhodnotit všechny anomálie. Jestli třeba někde není něco označené praporkem, co by mohlo být místem odpaliště, ale i vyhodnotit podivné chování obyvatel," dodává střelec.

Před vozidlem je díra v zemi, do které se bude v rámci výcviku střílet. Výcvik simuluje, jako kdyby voják ve věži střílel během patroly na ulici.

„Není to nastřelování zbraní ve smyslu přesnosti, je to jenom bezpečnostní opatření – test s výcvikem nástřelů," vysvětluje dále střelec. „Toto může provádět patrola před každým výjezdem, není to stanovené, ale pokud se týče tzv. test-firu, tak v této situaci se prověřují zbraně v týdenní frekvenci, jestli fungují a jsou bez závad. Po jejich vyčištění a rozložení opět následuje test-fire, abychom si byli stoprocentně jisti funkčností zbraně.“

Střelec ve věži MRAPu je jediným členem týmu, který je nechráněný. „Mám na hlavě helmu, ochranné brýle, sluchátka," popisuje střelec. „Mám tady také potřebné nářadí, kdyby se něco stalo, mám tu dýmovničku, malé dýmové granáty, náhradní munici. Výhodou pro mě je, že na své pozici stojím, kluci dole jsou připásáni k sedačkám.“

Vypadá to, že být gamerem je výhra, je to ale v podstatě nejslabší bezpečnostní místo. Jediné, které je cílem na dostřel. „Gamer je ale největší frajer ve vozidle, to je jasný," usmívá se střelec.

Jedním členem osádky obrněného vozidla MRAP je střelec.

Záchrana života pod palbou

S velitelem a celou jednotkou jsou ve spojení přes komunikační sluchátka Intercom, takže všichni vědí, co se děje uvnitř vozidel i v okolí. Než jednotka vyrazí do terénu, probíhá kontrola spojení. „Tango 22, Tango 22 – zde Tango 21, Tango 21 – příjem“ / „Tango 21 – zde Tango 22.“

V každém vozidle jsou i dva vyškolení vojáci s kurzem CLS (Combat Live Saver). Cílem těchto kurzů je naučit vybrané vojáky poskytnout bezodkladnou první pomoc raněným příslušníkům přímo na bojišti pod krycí palbou. CLS-vojáci tvoří jakýsi mezičlánek mezi zdravotníky (Combat Medic) a vojáky. Umí zajistit nejen první pomoc, ale dokáží se na bojišti také v této nebezpečné situaci chovat. I to je součástí výcvikového kurzu CLS.

„Jsou to bojoví záchranáři, kteří jsou schopni poskytnout adekvátní první pomoc v poli

a připravit zraněného k odsunu," pokračuje vrchní praporčík. Máme s sebou i mediky, kteří jsou součástí rot, a jsou v každé patrolě, což je samozřejmě velká výhoda.“

Procedura poskytnutí první pomoci, to je nadřilovaný postup, který perfektně zvládá každý voják. Během výcviku se tyto postupy pravidelně drilují.

„Zaznamenává se čas aplikace turniketu – škrtidla. Jsou pak jasně dané postupy následujících kontrol času zaškrcení. Zraněný jedinec je kontrolován v řádech minut, prověřují se životní funkce, zda je všechno v pořádku. V případě, kdy dochází ke ztrátě krve, přidává se další tlakový obvaz. Při každém pohybu se zraněným se kontroluje jeho stav – v průměru každých 5 minut. To vše se zaznamenává do dokumentace, která se pak předává spolu se zraněným při jeho odsunu na vyšší stupeň zdravotní péče," informuje vrchní praporčík.

Na výcvikovém polygonu na základně Bagrám probíhá výcvik českých vojáků i po celou dobu jejich nasazení.

Obrněné vozidlo MRAP MaxxPro

Nácvik poskytnutí první pomoci zraněnému členu posádky v případě napadení kolony při patrole.

Příprava vojáků neprobíhá jen před misí. Jejich výcvik se uskutečňuje průběžně i během jejich působení v zahraniční operaci. „Tyto situace a následné postupy se drilují téměř v každém cvičení. Intenzivnější jsou pak samozřejmě během přípravy celého kontingentu před misí. V našem případě trvala osm měsíců, prošli všemi kurzy, včetně této záchranářské problematiky. Na výcvikovém polygonu na základně Bagrám už jde jen o udržovací výcvik, doladují se absolutní detaily pro případ, že by taková situace nastala. V tom případě musí naučené drily automaticky naskočit co nejrychleji a neefektivněji,“ dodává závěrem vrchní praporčík 11. strážní rotě BAF nadrotmistr M. M.

Text a foto: Jana Deckerová

Z PARTNERSKÝCH

ARMÁD

Litva

Ministerstva obrany Litvy a USA podepsala mezivládní dohodu o dodávce 200 taktických obrněných vozidel JLTV (Joint Light Tactical Vehicle) litevské armádě. Dodávky jsou naplánovány na roky 2021 až 2024. Americká JLTV také ve velkém nakupují země Balkánu.

Celkově Litva objednala 200 vozidel JLTV, přičemž jejich výzbroj budou tvořit těžké kulomety M2 QCB ráže 12,7 mm umístěné v osádkové věži. Celkové akviziční náklady v letech 2019 až 2024 dosáhnou 145 milionů dolarů (včetně DPH). V této ceně jsou zahrnuta vozidla, provozní i výcvikové zázemí, a zřejmě i výzbroj, munice a další příslušenství.

Maďarsko

První dva maďarské vrtulníky H145M odletěly z výrobního podniku firmy Airbus v německém Donauwörthu a přistály na letišti Budaörs v Budapešti. Maďarské H145M pilotovaly smíšené německo-maďarské posádky.

Maďarsko v červnu 2018 objednalo 20 víceúčelových vrtulníků H145M. Cena zakázky nebyla oficiálně zveřejněna. Maďarsko rovněž v prosinci 2018 objednalo 16 středních vrtulníků Airbus H225M Caracal. První čtyři Caracaly maďarská armáda převezme do konce roku 2023, osm dorazí v roce 2024 a poslední čtyři v roce 2025. Detaily nákupu opět nejsou oficiálně známy. Všechny vrtulníky Airbus H145M Maďarsko získá do konce roku 2021.

Velká Británie

Ministerstvo obrany Velké Británie nedávno informovalo o podpisu smlouvy na dodávku více než 500 německých kolových obrněných transportérů Boxer. Hodnota zakázky dosahuje 2,8 miliardy liber (83 miliard Kč).

Vozidla Boxer se stanou součástí nově budovaných expedičních útočných brigád (Strike Brigades). Nákup probíhá v rámci programu MIV (Mechanised Infantry Vehicle) běžícího od roku 2015. Velká Británie bude po Alžírsku (od roku 2020), Austrálii, Litvě, Nizozemsku a Německu další zemí, která se stane uživatelem transportérů Boxer. Smlouvu s výrobcem vozidel, joint venture ARTEC (ARmoured vehicle TEChnology), finalizuje také Slovinsko.

Francie

Francouzské Ministerstvo obrany kupuje pět nových lodí třídy Amiral Ronarc'h. Budou to univerzální plavidla, určená k plnění širokého rozsahu úkolů. Jejich nejvýraznějším znakem je obrácené zkosené příď.

Francouzské námořnictvo počítá s převzetím první fregaty Amiral Ronarc'h stejnojmenné třídy v roce 2023 a poslední páté v roce 2030. Další lodě ponесou jména Amiral Louzeau, Amiral Castex, Amiral Nomy a Amiral Cabanier. Nejnovější francouzskou třídu označují různé zdroje buď zkratkou FDI, nebo FSI. První znamená „Frégate de Défense et d'Intervention“, čili obranná a intervenční fregata, druhá „Frégate de taille intermédiaire“, neboli fregata střední velikosti. Lodě postaví domácí firma Naval Group. Na délku budou mít 122 metrů při výtlaku 4 500 tun.

Připravil Michal Voska, foto: Wikimedia Commons

Centrum jazykového vzdělávání přechází na moderní
informační podporu testování znalostí

Zjednodušení administrace zkoušek

Oddělení testování Centra jazykového vzdělávání Univerzity obrany v Brně (CJV) přezkoušuje podle STANAG 6001 ročně cca 4 500 kandidátů. Tento vysoký počet klade mimořádné nároky jak na plánování, tak i na samotnou realizaci zkoušek. Od ledna 2020 jsou jazykové kompetence kandidátů v anglickém jazyce ověřovány z dovedností poslech s porozuměním, čtení s porozuměním a písemný projev elektronicky pomocí Elektronického testovacího informačního systému (ETIS). Ten byl vytvořen v souladu s požadavky formulovanými týmem Oddělení testování CJV.

Spuštění systému usnadní proces administrace zkoušek, a tím umožní oddělení testování zintenzivnit činnost v oblasti tvorby a validace disponibilních testů.

ETIS je testovací platforma obsahující tři základní moduly. Prvním z nich je vlastní testovací modul, jenž umožňuje testovat kandidáty v uživatelsky příjemném prostředí, které kandidátům přehledně zobrazuje zbývající čas pro splnění testu, počet zodpovězených otázek nebo počet slov (u testu z písemného projevu). V ETIS je možné nejen automaticky přidělovat kandidátům verzi testu, kterou ještě neabsolvovali, ale i míchat pořadí variant odpovědi, a tak eliminovat případnou snahu o nekorektní chování během zkoušky.

Další modul pro přípravu a správu testů nabízí důležité funkce jak pro autory testů, tak i administrátory zkoušky. Umožňuje například nejen vložení a editaci testů, ale i nastavení mnoha parametrů, jako jsou časové dotace testů, délky pauz mezi nahrávkami a jiné.

Posledním je modul pro plánování a vyhodnocování testů. Díky propojení ETIS s dalšími aplikacemi používanými na Univerzitě obrany je možné před zkouškou hromadně importovat přihlášené kandidáty. ETIS rovněž poskytuje export statistických údajů v různých formátech, což značně usnadňuje provádění kontinuální statistické analýzy testů a psychometrických vlastností jednotlivých testových úloh.

V ETIS je možné spuštění více testů současně, a to i v různých lokacích, což umožní větší flexibilitu plánování zkoušek a rovněž usnadní činnost mobilního testovacího týmu. Během roku 2020 se plánuje postupný přechod na elektronické testování i u zkoušek z francouzského, německého a ruského jazyka.

Text a foto: Jan Křivka

Cvičení roty AZ KVV Karlovy Vary v Centru simulačních a trenažerových technologií v Brně

Zaměřeno na plánování

Příslušníci velitelského sboru Aktivní zálohy Krajského vojenského velitelství Karlovy Vary se zúčastnili vojenského cvičení v Centru simulačních a trenažerových technologií (CSTT) na Univerzitě obrany v Brně. To jim umožnilo v praxi nejen vyzkoušet nové postupy, ale především získané zkušenosti předat i ostatním záložníkům.

Výcvik byl zaměřen na reálné plánování přesunu a na střežení objektů s důrazem na řešení konkrétních situací při strážní službě. Jednotka dostala za úkol připravit střežení dvou cvičných objektů důležitých k obraně státu v Karlovarském kraji. Velitelský sbor si naplánoval trasu přesunu, systém střežení a střídání stráží, logistické zásobování i postupy při incidentech. Už během přesunu byly simulovány různé incidenty, například defekt na technice,

překážka na plánované trase nebo dopravní nehoda. Během střežení objektů příslušníci AZ řešili různé situace, například zranění, otravu jídlem, pokus o neoprávněný vstup do objektu a v neposlední řadě střelbu na strážného či útok na střežený objekt. „Musím konstatovat, že výcvik na CSTT na mě velmi zapůsobil. Kompletní plánování od prvopočátku až po finální ochranu objektů jsem zažil ve své funkci poprvé, bylo přínosem a do budoucna vidím

jako nutnost toto procvičovat. Cvičení hodnotím velmi přínosně a pozitivně,” uvedl velitel pěšího družstva AZ rotný Václav Pohl. Hlavním kladem tohoto výcviku je propojení teoretických znalostí při střežení cvičných objektů s reálnou činností. Důraz byl kladen na řádnou terminologii, rozhodovací proces, vyplňování situačních hlášení, vedení rádiového provozu a tok informací na všech stupních velení. Po každém důkladném vyhodnocení incidentu bylo vidět zlepšení při řešení všech situací. Velitelé družstev zjistili, co je v dané situaci důležité a co druhořadé. V důsledku toho postupovali efektivněji a bez zbytečných emocí a nervozity. Velitel roty dostával ucelené a podstatné informace, na které následně reagoval vydáváním dalších rozkazů, povelů a opatření. Vytvořili si díky tomu komplexní představu o reálné činnosti, což se jim v budoucnosti bude hodit při pravidelném vojenském cvičení již s kompletní jednotkou.

Text a foto: nrtm. Roman Štýber

Domino

Čeští vojáci působící na základně Bagram v Afghánistánu poskytli místní populaci humanitární pomoc. Cílena byla na obyvatele přilehlé vesnice Payan Janqadam, která byla nedávno zasažena útokem povstalců. Pomoc poskytli i dětem z nedalekého sirotčince ve městě Charikar. Snaží se tak prohlubovat vztahy s místním obyvatelstvem a zmírňovat dopady vleklého konfliktu v oblasti.

Uznání vojákům a jejich rodinám a poděkování za náročnou službu vyjádřil kardinál Dominik Duka na tradičním předvánočním setkání s představiteli Ministerstva obrany a Armády České republiky v Arcibiskupském paláci na Hradčanském náměstí. Za Ministerstvo obrany přijal pozvání náměstek pro řízení sekce vyzbrojování a akvizic MO Filip Říha, armádu zastupoval náčelník Generálního štábu armádní generál Aleš Opat a další hosté. Ve svém projevu k představitelům Ministerstva obrany a armády kardinál Duka zmínil také výročí sametové revoluce.

Ministr obrany Lubomír Metnar předal jmenovací profesorský dekret Šárce Mayerové, zástupkyni vedoucího Katedry matematiky a fyziky Fakulty vojenských technologií Univerzity obrany Brno. Slavnostního okamžiku se ve Vojenském salonku Ministerstva obrany zúčastnili i zástupci Univerzity obrany Brno – rektor-velitel brigádní generál Bohuslav Příkryl a prorektor pro vědeckou a expertní činnost plukovník Zdeněk Pokorný.

Devětadvacet nových příslušníků převzalo při slavnostním nástupu v Národním památníku v Praze na Vítkově průkaz vojenského policisty. Slavnostním slibem se stali novopečeními příslušníky Vojenské policie. Úspěšným absolventům Odborného základního kurzu Vojenské policie poblahopřál náčelník Vojenské policie plukovník Miroslav Murček.

Ve Vojenském kostele sv. Jana Nepomuckého na pražských Hradčanech se uskutečnilo nevšední vystoupení Vojenského uměleckého souboru Ondráš, na které válečné veterány a další hosty pozvaly odbor pro válečné veterány Ministerstva obrany a Volareza Praha. Pozvání přijala také náměstkyně pro řízení sekce nakládání s majetkem MO Eva Burešová, bývalý náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Josef Bečvář a další hosté, mezi nimiž nechyběli představitelé spolků, které úzce spolupracují s Ministerstvem obrany ČR.

Podruhé v roce 2019, tentokrát v prostorech vojenského zařízení Komorní Hrádek, se na konci minulého roku konalo Metodické shromáždění náčelníka právní služby AČR. Vedle provedených odborných přednášek seznámil náčelník právní služby AČR plukovník gšt. Emil Horčíčka přítomné se změnami v systému prvků právní podpory AČR, které vejdou v účinnost v průběhu letošního roku.

V Obřadní síni v Moravské Třebové se konalo rozloučení s plukovníkem v. v. Emanuele Matouškem, který zemřel ve věku nedožitých 92 roků. (* 15. 11. 1927 + 1. 11. 2019). Svůj pedagogický i vojenský život spojil s vojenským školstvím v Moravské Třebové. Do Vojenské školy Jana Žižky z Trocnova nastoupil na podzim roku 1954. Začal svoji pedagogickou dráhu jako učitel tělesné výchovy. Později, v roce 1959, převzal řízení učební skupiny tělesné výchovy, čímž se stal garantem jak výuky tělesné výchovy, tak i zájmové sportovní činnosti v celé škole.

Zástupci Ministerstva obrany a americké firmy Bell podpisem stvrdili dokument, jenž zaštití zapojení českého průmyslu do zakázky na 12 amerických vojenských vrtulníků. Na Ministerstvu obrany ho podepsali náměstek pro řízení sekce vyzbrojování a akvizic Filip Říha a zástupce firmy Bell Erwin Boone. Společnost Bell uzavřela dohodu se státními podniky LOM Praha a Vojenským technickým ústavem a s firmami Aero Vodochody, Ray Service a VR Group.

Představujeme příslušníky
aktivní zálohy a jejich profese

Záložníci pod lupou

Pavlína Leváková, narozena v roce 1981 v Praze, nyní žije v Berouně

Vyrůstala v malé vesnici Drahelčice nedaleko Prahy, nyní žije ve středočeském Berouně. Je patnáct let šťastně vdaná, s manželem Radimem mají dvě děti, sedmnáctiletou dceru Antonii a jedenáctiletého syna Radima. V roce 1999 dokončila Střední pedagogickou školu – obor pedagogické lyceum a od té doby pracuje na základní škole jako vychovatelka ve školní družině.

Civilní profese

Po maturitě nastoupila do ZŠ Řeporyje dočasně jako učitelka prvního stupně. Po roce přešla do školní družiny, kde zůstala až do první mateřské dovolené. Po mateřské dovolené v roce 2005 nastoupila do ZŠ Rudná jako vychovatelka, kde působí dodnes. Práce s dětmi ji naplňuje, i když je hodně psychicky náročná. Škola má přes 800 žáků. Často se jí lidé ptají, proč si nedodělá vysokou školu a nejde raději učit. Ale jako vychovatelka si připadá svobodnější. Co si pro děti vymyslí, to může zrealizovat. Po práci se věnuje hlavně rodině. Podnikají společně pěší i cyklistické výlety. Jejím velkým koníčkem je sport: běh, kolo, posilování. Také ráda čte, hlavně historické romány.

Vztah k armádě

Armádu a vojenské prostředí začala vnímat někdy na střední škole, kdy hodně četla historické romány z první a druhé světové války. Zajímala ji hlavně lidská stránka: co a jak voják prožívá, co cítí v různých situacích, jak se dokáže vyrovnat s nepohodlím, zimou, hladem, fyzickým i psychickým vypětím, odloučením od rodiny. Od té doby obdivuje a respektuje každého, kdo se rozhodl sloužit vlasti jako voják.

Kdy se o aktivní záloze dozvěděla

O záloze věděla, že existuje, to bylo všechno. V roce 2017 na jedné ze stanic Českého rozhlasu náhodou vyslechla rozhovor s generálkou Šmerdovou. Vše ji tak zaujalo, že večer sedla k počítači a začala zjišťovat další informace.

Motivace pro vstup

Šlo jí hlavně o to zkusit a zvládnout něco, co by ji vytrhlo z každodenních zvyklostí. A taky udělat něco smysluplného pro republiku. To bylo a je její motivací.

Ohlasy okolí

První, komu řekla, že chce vstoupit do zálohy, byl manžel. Nesouhlasil, ale rozhodnutí a důvody respektoval. Na toto téma s ním vedla hodinové rozhovory. Příliš se o ni bál, ale nakonec ho přesvědčila. Za to, jak se během jejího výcviku stará o domácnost, děti, ale i o ni, si ho váží ještě víc, je jí tou největší oporou. Její okolí bylo velice překvapeno, ale za vůli jít si za svým ji obdivují.

Pozice v AZ

Po zhruba půlročním kolečku a šestitýdenním základním vojenském výcviku ve Vyškově se stala v roce 2018 členkou pěší rotý AZ KVV Středočeského kraje, kde nastoupila

v hodnosti desátnice jako mladší kuchařka. Vůbec netušila, že zařazená musí být už před kurzem ve Vyškově. Nevěděla, jestli kurz a posléze závěrečné zkoušky zvládne. Nakonec Vyškov zvládla, zkoušky napodruhé. K současné pozici střelce se dostala díky kolegům z rotý, se kterými nacvičovala přehlídku ke sto letům republiky. Bylo to první cvičení a velitel por. Richard Kolečka jí po cvičení nabídl, jestli si nechce další zimní cvičení zkusit v jeho četě. Zkusila a nakonec zůstala na pozici svobodnice střelec. Své první cvičení absolvovala v říjnu 2018 a zatím nevynechala ani jedno. Má za sebou dvanáctidenní zimní cvičení na Doupově, kde se nacvičovala taktika, zažila si první střelby, i noční, hod ostrým granátem, námetová cvičení. Na jaře ostré bojové střelby. Loni v září si vyzkoušela strážní službu. „Pořád se považuji za začátečníka, který má mezery, dělá chyby. Při cvičení člověk zjišťuje, jaké vybavení mu vyhovuje, co chybí, ale základ má. Víím, že na svého velitele se můžu kdykoliv a s čímkoli obrátit. To samé platí o ostatních členech čety,” rekapituluje své zkušenosti.

Četnost cvičení

Pro ni jako nováčka jsou lepší delší cvičení, jež trvají 7 až 14 dní a konají se dvakrát až třikrát ročně. Při kratších cvičeních je podle ní

problém, že než si zvykne na vojenský režim, už jede domů. Hodně času zabere fasování, zabydlování, doprava na místo, lékařské prohlídky a jiné formality, které jsou sice nezbytné, ale ukrájí spoustu času ze samotného cvičení. „Mně samotné dva dny trvá, než si vůbec zvyknu, že nemusím na nákup, vařit, dohlížet na přípravu dětí do školy, ale mám si hlídat zbraň, výstroj, znovu si osvojit topografii, taktiku a tak vůbec.“

Ohlasy vojáků z povolání

Profesionální vojáci, kteří neměli s AZ zkušenosti, jsou podle Pavlíný většinou překvapeni, jak dobře fungují. Hlavně ale obdivují jejich nadšení, píli a snahu. Co ví, tak s nimi rádi znovu spolupracují, když mají příležitost.

Pozice vojáka z povolání

O pozici vojáka z povolání neuvažuje hlavně kvůli věku. Osud ji k armádě dovedl právě v této životní etapě. Bude se maximálně snažit, aby v AZ byla platná. Ale mají prý v rotě mladé kluky, kteří si brzy uvědomili, že chtějí v armádě působit jako profesionálové. A je jich dost.

Na základě vyprávění Pavlíný Levákové připravil Michal Voska,
foto: archiv Pavlíný Levákové

Brazilský Gripen E zalétán

Dne 26. srpna 2019 se ve švédském Linköpingu do vzduchu vznesl první bojový letoun JAS-39E Gripen vyrobený pro vzdušné síly Brazílie, jimž byl 10. září formálně předán. Program nové generace úspěšného stroje se tím posouvá do další fáze, v níž právě Brazílie bude hrát klíčovou roli. Již nyní je zapojena do vývoje dvoumístné verze a brzy tam dojde také k zahájení výroby nových Gripenů.

V minulosti byla Brazílie sužována těžkou ekonomickou situací, což se pochopitelně projevilo i na stavu a schopnostech jejích ozbrojených sil. A tak když na začátku tohoto století došlo k postupnému zlepšení, bylo nutné přistoupit také k řadě do té doby odkládaných investic. V případě vzdušných sil bylo v roce 2006 pořízeno 12 bojových

letounů Mirage 2000C/B původně sloužících ve francouzském letectvu, jež nahradily zastaralé stroje Mirage III. Šlo ale jen o dočasné řešení, protože i Mirage 2000 musely být vyřazeny v roce 2013, načež Brazílii v kategorii taktických bojových letounů zůstalo jen necelých pět desítek sice modernizovaných, ale velmi starých strojů F-5EM/FM Tiger II

a obdobný počet lehkých bojových letounů A-1 neboli AMX.

Letectvo mezitím usilovalo o pořízení zcela nových bojových letounů, jež by v první fázi nahradily Mirage 2000 a později také flotilu F-5EM/FM i A-1. Počátky původního programu označovaného jako F-X sahají až do konce 90. let, politická reprezentace se na

Personál společnosti Embraer prochází školením a výcvikem u firmy Saab ve Švédsku tak, aby mohla být v roce 2020 zahájena výroba Gripenu E/F v brazilském Sao Bernardo do Campo.

Velkoformátový displej WAD dodá pro všechny Gripeny E/F brazilská firma AEL Sistemas.

jeho realizaci ovšem nedokázala shodnout, až byl nakonec zrušen. K obnovení akvizičního procesu došlo až koncem roku 2007 s tím, že program krátce nato dostal nové značení F-X2. Mezi posuzovanými kandidáty byly letouny jako Eurofighter Typhoon, F-16 Fighting Falcon či dokonce ruský Su-35. Brazilci ale do užšího výběru zařadili pouze francouzský Dassault Rafale, americký Boeing F/A-18E/F Super Hornet a švédský Saab JAS-39E Gripen. Brazilské letectvo se rozhodlo nakoupit nejprve 36 nových strojů, nicméně už na začátku deklarovalo záměr pořídit postupně až 108 kusů. O takového zákazníka výrobci samozřejmě velmi stáli a snažili se jej získat jak atraktivními nabídkami, tak za pomoci politických jednání na nejvyšší úrovni. V prosinci 2013 byl nakonec jako vítěz vyhlášen Gripen nové generace. Švédsko totiž nabídlo letoun s velmi dobrou pořizovací cenou a provozními náklady a rozsáhlý transfer moderních technologií do Brazílie, díky němuž tamní letecký průmysl získá schopnosti, které mu v budoucnosti mohou umožnit i případný vývoj vlastních bojových letounů.

Kontrakt na 36 strojů byl podepsán v říjnu 2014 s tím, že 28 kusů bude v jednomístné verzi JAS-39E a zbývajících osm ve zcela nové dvoumístné konfiguraci. Švédské letectvo s ní přitom původně nepočítalo, protože pro výcvikové účely hodlá i v budoucnosti využívat stávající Gripeny JAS-39D, pro Brazílii se ale rozhodlo přistoupit k její výrobě. Dostupnost dvoumístného Gripenu JAS-39F bezesporu může hrát roli i v dalších tendrech, jichž se Saab bude účastnit. Vzhledem k dobrým politickým vztahům mezi Brazílií a Švédskem vzniklo v programu Gripen E/F silné průmyslové partnerství, které může obchodní potenciál nového letounu jenom zvýšit. V Brazílii se na výrobě podílejí například firmy Akaer, která navrhovala zadní část trupu obou verzí, Atech, jež je zodpovědná za simulátory a některé podpůrné systémy, nebo Atmos, podílející se na systému údržby. Klíčovým dodavatelem je rovněž společnost AEL Sistemas, která vyrábí velkoformátové displeje WAD (Wide Area Display) o rozměru 19 x 8 palců (48 x 20 cm), jež nahrazují konvenční přístrojovou desku v kokpitu. Ty

nejenže poskytují kvalitnější zobrazení letových a taktických dat a obrazu ze senzorů, ale umožní i větší individualizaci nastavení ze strany pilota a v budoucnosti výrazně usnadní aktualizace a upgrady jednotlivých systémů. Švédské letectvo původně s takovou konfigurací nepočítalo, ale nakonec se ji rozhodlo také objednat, takže AEL Sistemas bude dodávat displeje i pro švédské stroje. Největším členem týmu je pak společnost Embraer, jejíž experti jsou zapojeni do všech částí programu JAS-39E/F.

Součástí transferu technologií je rovněž výškolení více než 350 zaměstnanců brazilských podniků. Saab jej zajišťuje ve svých zařízeních ve Švédsku s tím, že jako první přišli na řadu odborníci, kteří se zapojili do vývoje, a postupně na ně navázali také ti, kteří budou rozjíždět licenční výrobu Gripenu v Brazílii a budou se podílet na jejich testování. Do současnosti absolvovalo školení více než 190 Brazilců. Přes 100 zaměstnanců již nyní pracuje ve vývojovém středisku GDDN (Gripen Design and Development Network), jež Saab založil spolu s Embraerem v listopadu 2016 v brazilském

Gaviao Peixoto. Tým konstruktérů se tam zabývají víceméně všemi systémy a konstrukcemi celky nového Gripenu, včetně integrace další výzbroje či testování simulačních technologií. Dalších přibližně 45 vyškolených lidí nyní připravuje zahájení výroby v továrně společnosti SAM (Saab Aeronautica Montagens) v Sao Bernardo do Campo. Zodpovědná bude za dodávky drakových celků, konkrétně přední a zadní části trupu, křídla, ocasních partií a aerodynamických brzdících štítů. Do konce letošního roku by k nim mělo přibýt dalších 20 zaměstnanců, samotná produkce tam bude zahájena v průběhu roku 2020.

Je pochopitelné, že větší podíl práce představuje dvoumístná verze JAS-39F, na jejímž vývoji se Brazílie podílí z 50 %. „Při návrhu jsme se snažili v maximální možné míře zachovat zadní část letounu, byť i tam jsme museli učinit některé menší změny, především ve vztahu k zesílení konstrukce,“ říká Mikael Franzén, viceprezident Saab Aeronautics a obchodní ředitel oddělení Gripen Brazil. Zástavba druhého kokpitu si vynutila prodloužení trupu ve střední části o přibližně 65 cm a přesunutí některých bloků elektroniky, částečné přepracování přívodu vzduchu k motoru a samozřejmě také rekonfiguraci elektrických a kyslíkových rozvodů. Gripen F si zachová všechny bojové schopnosti jako jednomístná verze a oba jeho piloti budou moci využívat displeje WAD. Jediným omezením tak bude menší zásoba paliva a z toho plynoucí kratší dolet, přesnou hodnotu rozdílů ale představitelé společnosti Saab nesdělili.

V brazilském letectvu ponese Gripen E/F označení F-39. Finální montáž nových letounů zajistí továrna Embraeru v Gaviao Peixoto, nicméně dokončeno tam bude jen 15 strojů, z toho čtyři dvoumístné. Prvních 13 letounů vyrobí kompletně Saab ve Švédsku a dalších osm kusů tam v rámci výcviku označovaného jako „On job training“ sestaví brazilští pracovníci. Na továrním letišti Embraeru se uskuteční také asi 900–1 000 zkušebních a ověřovacích letů zaměřených zejména na technické odlišnosti brazilských strojů, jež ponesou například jinou výzbroj nebo komunikační systémy. První dvoumístný JAS-39F by měl být zalétán v roce 2022.

Mohlo by se zdát, že budovat výrobní linku pro pouhých 15 letounů nedává smysl, ale nový Gripen má bezesporu mnohem větší potenciál. Je velmi pravděpodobné, že Brazílie objedná další stroje v souladu se zmíněným plánem na pořízení 108 kusů ve třech blocích. Saab navíc může brazilské továrny využít rovněž pro pokrytí poptávky od dalších potenciálních zákazníků. Například švýcarskému letectvu už zaslal nabídku na 30 nebo 40 strojů JAS-39E/F a účastní se i soutěže o 64 nových letounů pro finské letectvo. Prezident a výkonný ředitel společnosti Håkan Bushke uvedl, že další šanci na úspěch vidí v Kanadě, která chce pořídit 88 bojových

Slavnostní předání brazilskému letectvu ve švédském Linköpingu 10. září 2019

Druhý prototyp JAS-39E Gripen továrního čísla 39-9

V brazilském letectvu budou Gripeny označovány jako F-39. První vyrobený kus zatím zůstává ve Švédsku kvůli zkouškám.

strojů a jejíž klimatické podmínky a způsob operačního provozu jsou v mnoha ohledech velmi podobné Švédsku. Zmínil rovněž Indii, která bude muset v brzké době nahradit zastaralé ruské letouny řady MiG-21.

Zatímco v Brazílii se chystá nová výrobní linka, ve Švédsku pokračují zkoušky, jež byly zahájeny již v roce 2008 s letounem továrního čísla 39-7 vzniklého přestavbou dvoumístného JAS-39D a známého také jako Gripen Demo. První skutečný prototyp Gripenu E (39-8) byl zalétán 15. června 2017, druhý (39-9) jej následoval 26. listopadu 2018. 10. června 2019 se do programu zapojil také třetí a poslední prototyp (39-10), jehož konfigurace stejně jako v případě stroje 39-9 plně odpovídá sériově vyráběným kusům. Je snaze o maximální efektivitu zkoušek budou i první sériové letouny vybaveny měřicí technikou a data z jejich provozu poslouží pro dokončení všech testů.

Již první sériový Gripen E má kokpit s displejem WAD. Výrobce počítá s tzv. sdíleným testovacím programem, kdy data z vlastních zkušebních letů bude poskytovat zákazníkům pro zjednodušení jejich testů, například vojenských zkoušek, a ti mu naopak poskytnou data z počátečního operačního provozu. Ve výsledku by se tím mělo získat více informací za méně letových hodin. Už nyní jsou proto do programu zapojeni nejen tovární piloti, ale také zkušební piloti švédského úřadu pro vyzbrojování FMV, na Gripen E už se přeškolil také první vojenský pilot z Brazílie. V průběhu roku 2019 už úvodní JAS-39E převzalo také švédské letectvo. Sériová výroba v Linköpingu již běží na plné obrátky a postupně by měla dosáhnout tempa 24 nových Gripenů ročně.

Text: Tomáš Soušek, foto: autor, Saab

Nové ruční granáty pro českou armádu

Další specifický segment výzbroje české armády se dočkal generační výměny a zásadní modernizace. Doposud užívané granáty URG 86 a zbytky zastaralých obranných granátů F1 jsou nahrazovány dvojicí moderních typů. Zkonstruovala je německá firma Rheinmetall Waffe Amunition a dodavatelem se stala Česká zbrojovka, a. s.

Ministerstvo obrany ČR celý proces pořízení nového granátu zahájilo v polovině roku 2017, kdy vyhlásilo užší výběrové řízení i požadované specifikace. Armáda po zkušenostech z minulosti ustoupila od koncepce kombinovaného granátu s možností volby iniciace po dopadu nebo se zpožďovačem, jak tomu bylo u univerzálního ručního granátu vzor 86 (URG 86). Ten již nějakou dobu přestal vyhovovat nejen z hlediska takticko-technických parametrů, u některých šarží vyrobených ve slovenském podniku VOP Nováky se navíc objevily problémy s kvalitou takového rázu, že bylo jejich používání pozastaveno. Proto se od nového granátu požadovala iniciace pouze prostřednictvím zpožďovače. Armáda si stanovila náročné technické a uživatelské parametry a požadavky na nový granát, a také chtěla typ s ukončeným vývojem, který byl otestován dle stanovených norem ve všech náročných podmínkách imitujících jeho bojové nasazení.

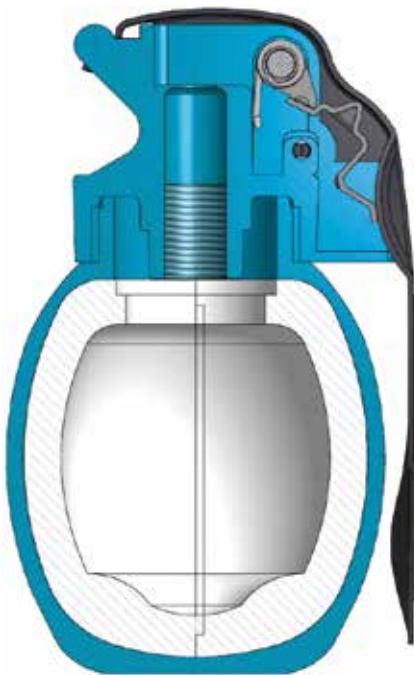
Do výběrového řízení se přihlášily celkem čtyři české společnosti, kdy jedna nabízela

Bezpečnost granátů byla prověřena v rámci řady testů dle norem NATO. Samotná kvalifikace granátu je náročný proces, který trvá i dva až tři roky. Na snímcích je zachycena zkouška v mrazové komoře za průměrné teploty -46°C .

vlastní konstrukci granátu a zbylé tři pak typy od osvědčených zahraničních výrobců z členských zemí NATO.

Počátkem prosince roku 2017 byla vítězem výběrového řízení vyhlášena Česká zbrojovka (CZUB) s nejlepší cenovou nabídkou, kdy za celkem 238 000 granátů požadovala částku cca 192 mil. Kč s DPH. Vlastní kupní smlouva byla podepsána ještě týž měsíc – přesně 22. 12. 2017. Jen pro zajímavost, nejdražší nabídka na stejné množství granátů byla za zhruba 440 milionů Kč. Po vypořádání námitek proti výsledkům soutěže proběhly v období od května do června 2018 zkrácené vojenské zkoušky a v září téhož roku začala CZUB s prvními dodávkami. Celý proces proběhl poměrně rychle a koncem března 2019 byly dodávky dokončeny.

Funkční fáze

Zajištěný stav, před vyjmutím dopravní pojistky

Uvolnění vrhové pojistky, otočení úderníku

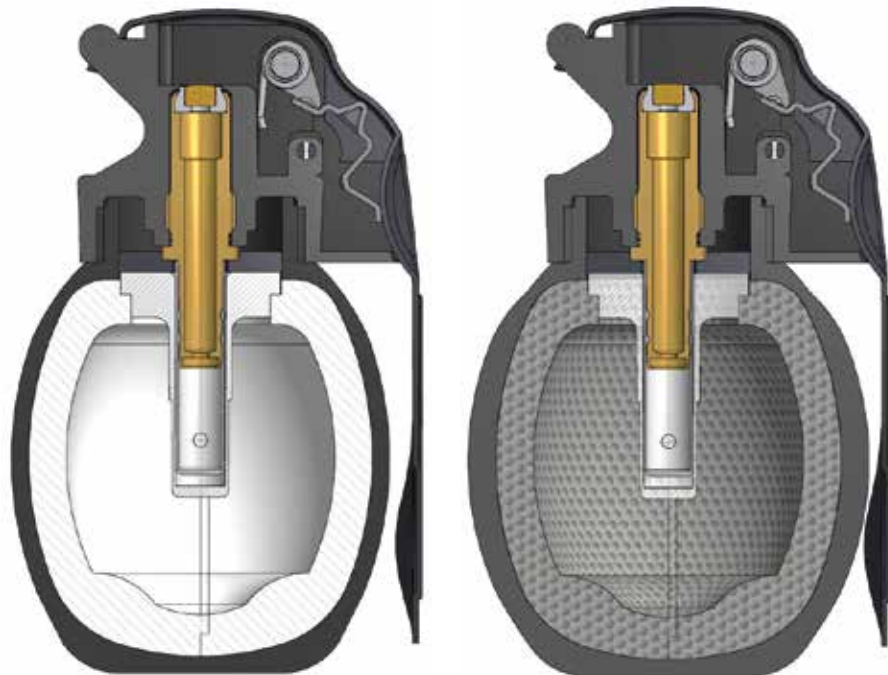
Iniciace zápalky, zážeh zpozdovače

Přes malé rozměry a hmotnost jsou nové granáty efektivní zbraní.

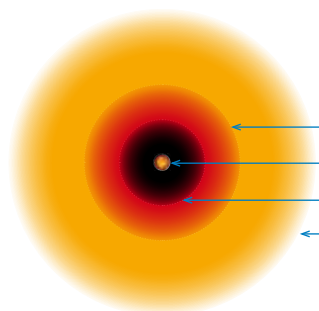
Výrazně nižší hmotnost, menší rozměry a dvě varianty

Tak by se dal krátce charakterizovat nový ruční granát pro AČR ve dvou verzích. Menší a lehčí granáty zvyšují komfort vojáka při nošení výzbroje a také umožňují, aby jich nesl větší počet. Úspora hmotnosti je skutečně výrazná. Doposud užívaný URG 86 váží cca 430 g a obranný F1 dokonce 600 g. Naproti tomu nový granát útočný střepinový (v AČR je označován jako „granát ruční útočný střepinový SplHGr 85“ a u výrobce jako Fragmentation Handgrenade 85 /SplHGr 85/) má hmotnost cca 340 g. U verze útočného trhavého granátu (v AČR „granát ruční útočný trhavý OffHGr 85“ a u výrobce jako Offensive Handgrenade 85 /OffHGr 85/) to je pouhých 180 g. I přes nízkou hmotnost

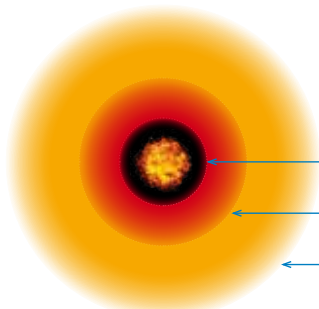
Součástí dodávky je i 14 000 kusů trhavých cvičných a 8 000 střepinových cvičných granátů a po 100 kusech školních granátů od každé verze. Na kresbách zleva doprava je řez cvičným trhavým granátem, cvičným střepinovým granátem, školním trhavým a školním střepinovým granátem. Titulní fotografie zachycuje granát trhavý (vlevo) a střepinový (vpravo). Dobře jsou vidět jak dopravní, tak i vrhové pojistky.

OHROŽENÝ PROSTOR

Granát ruční útočný trhavý OffHGr 85

Efektivní	poloměr	8 m
Smrtící	poloměr	1 m
Zraňující	poloměr	5 m
Bezpečný	poloměr	20 m
<i>(oblečen ve vojenské uniformě včetně balistické přilby a rukavic)</i>		

Granát ruční útočný střepinový SplHGr 85

Smrtící	poloměr	5 m
Zraňující	poloměr	10 m
Bezpečný	poloměr	20 m
<i>(oblečen ve vojenské uniformě včetně balistické přilby a rukavic)</i>		

Prohoření zpožďovače, iniciace rozbušky – počínové (účinné) náplně, výbuch granátu

disponuje nový granát vysokým účinkem tlakové vlny. Zlepšil se i střepinový efekt, kdy 340 g útočný střepinový granát vytváří asi 3 500 fragmentů, zatímco v případě URG 86 se jedná o cca 1 200 střepin. A konečně varianta útočného trhavého granátu (optimalizovaného pro činnosti v zastavených prostorech či průniky do budov) české armády chyběla. Vzhled i konstrukce střepinového a trhavého granátu jsou velmi podobné. Mají dnes již klasické uspořádání s polymerovým tělem a shora připojenou jednotkou zapalovače s dopravní a vrhovou pojistkou. Součástí zapalovače je zpožďovač, který iniciuje granát v rozmezí čtyř až pěti sekund po uvolnění vrhové pojistky. Obě varianty mají shodnou délku 96 mm a obě obsahují 53 g trhaviny. Střepinový typ má

průměr 57 mm, trhavý o 3 mm méně. Hlavní odlišnost spočívá v hmotnosti a účincích na cíl. Střepinový granát obsahuje 3 500 fragmentů ve tvaru kuliček o průměru 2 až 2,3 mm. Těm udělí výbuch trhaviny kinetickou energii v takovém rozsahu, že mají smrtící poloměr 5 m, zraňující 10 m a od vzdálenosti 20 m jsou naopak bezpečné pro obsluhu, pokud ta má na sobě vojenskou uniformu, balistickou přilbu a rukavice. Trhavý granát má uvnitř svého těla namísto kuliček tzv. přetlakovou vložku, která optimalizuje/proměňuje účinek výbušniny na tlakovou vlnu. Ta dosahuje podle údajů výrobce 0,62 baru ve vzdálenosti 1,22 m od místa výbuchu a hlukový efekt má hodnotu 190 dB. Trhavý granát má smrtící poloměr 1 m, zraňující 5 m, efektivní 8 m a bezpečný 20 m a výše.

Česká stopa

Granáty pro AČR zatím produkuje německý výrobce. Avšak podle ředitele vojenských programů České zbrojovky Petra Vávry je uherskobrodská firma připravena nabídnout armádě i zajištění výroby na území České republiky pro případ mobilizace a krizových stavů státu. Na výrobě nových ručních granátů se přímo podílí jiný český subjekt – státní podnik Explosia Pardubice, kde byla vyvinuta trhavina na bázi SEMTEXu, který je však pro potřeby ručních granátů speciálně upraven. Její kvalita a vlastnosti jsou takové, že tuto trhavinu vyvinutou původně do granátů pro AČR začala společnost Rheinmetall používat k plnění ručních granátů i pro další zákazníky v rámci NATO.

Text: Michal Zdobinský, foto a kresby: Česká zbrojovka, a. s., Rheinmetall Waffe Amunition

Do roku 2020 s kalendářem VFS

Já a moje rodina. To bylo téma již druhého ročníku fotografické soutěže, které vyhlásila předsedkyně Vojenského fondu solidarity brigádní generálka Lenka Šmerdová. Své fotografie mohli zasílat jak profesionální vojáci, tak civilní zaměstnanci resortu obrany a zapojili se také příslušníci aktivní zálohy. Z vítězných dvanácti fotografií vznikl Kalendář Vojenského fondu solidarity pro rok 2020, který mohou zájemci získat za dobrovolný finanční příspěvek. Výtěžek poputuje do fondu, který pomáhá vojákům nebo jejich rodinným příslušníkům, kteří se ocitnou v tíživé životní situaci. Záštitu nad soutěží převzal náčelník Generálního štábu armádní generál Aleš Opaata.

„Byl to již druhý ročník a tentokrát se soutěžilo na téma – Já a moje rodina, a to i v širším smyslu slova,“ řekla při slavnostním křtu kalendáře brigádní generálka Lenka Šmerdová. „Fotografií se sešlo velmi mnoho a do soutěže se zapojily vojenské útvary a zařízení napříč celou republikou. Nechyběli ani zástupci z řad Vojenské policie, Vojenské kanceláře prezidenta republiky nebo Hradní stráže a Vojenského zpravodajství. Fotografie byly opravdu nádherné a komise měla velmi těžký úkol – vybrat pouhých dvanáct snímků, které se vejdou do kalendáře.“

Do prvního ročníku se zapojilo několik desítek soutěžících, ve druhém to byly již stovky fotografií. „Mám velkou radost, že se do soutěže zapojuje čím dál více účastníků. Svědčí to nejen o tom, že Vojenský fond solidarity si získává stále více přívrženců, ale zejména těch, kteří svými pravidelnými platbami dokazují, že jim nejsou lhostejní ti, co se dostanou do nezáviděníhodné životní situace,

Autorkou další vítězné fotografie je npor. Nikola Hájková z Vojenské policie.

kerou nejsou schopni svými silami okamžitě řešit," konstatovala předsedkyně fondu generálka Šmerdová a dodala, že právě pro okamžité řešení těchto situací Vojenský fond solidarity vznikl.

Fotografie, které pomáhají všem, kdo pomoc potřebují

První místo obsadil podplukovník Ivo Zelinka, příslušník organizačního jádra Výsadkového pluku, na druhém místě se umístila nadrotmistryně Veronika Richter z Velitelství výcviku – Vojenské akademie ve Vyškově a třetí příčka patří aktivnímu záložníkovi svobodníku Otto Měrkovi ze 72. mechanizovaného praporu.

„Fotografie vznikla v roce 2011 na základně v afghánském Vardaku," řekl vítěz druhého ročníku fotografické soutěže podplukovník Ivo Zelinka. Jejím ústředním motivem je česká vlajka, kterou nesou naši vojáci.

Druhá fotografie vznikla po důkladné přípravě. „Když bylo vyhlášeno soutěžní téma Já a moje rodina, tak mě okamžitě napadla ta rodina v pravém smyslu slova. A protože v tu samou chvíli byla pole plná vlčích máků, tak jsem se rozhodla spojit tyto dva symboly ve fotografii," popsala vznik své fotografie nadrotmistryně Veronika Richter. „Rodina vojáků a vlčí máky, to by mohlo mít šanci na vítězství. A druhé místo z tolika fotografií je pro mě velkým úspěchem," svěřila se Veronika Richter.

Třetí příčku obsadil příslušník aktivní zálohy ze 72. mechanizovaného praporu svobodník Otto Měrka. „Fotografie vznikla při výcviku naší jednotky aktivní zálohy, odrazy kluků

Hosté slavnostního křtu
Kalendáře VFS na letošní rok

v louži působily tak zvláště, že nešlo ten okamžik nezvěčnit. A když zazněla ta výzva k soutěži, šel jsem do toho, protože i my po ten týden musíme fungovat trochu jako rodina," vysvětloval s úsměvem Otto Měrka.

Slavnostní křest v Písecké bráně

„Vytíštění kalendáře a darování jeho výtisků Vojenskému fondu solidarity byla pro nás ta pravá forma, kterou jsme se zařadili mezi jeho přispěvatele," řekl při slavnostním křtu Kalendáře Vojenského fondu solidarity pro rok 2020 generální ředitel Vojenské zdravotní pojišťovny Josef Diessl. „Já osobně přeji vojákům, aby jeho pomoc potřebovali co nejméně, ale to,

že tento fond existuje a pomáhá všem, co to potřebují, považuji za velmi důležité."

Dalším, kdo kalendář slavnostně pokřtil, byl herec Ondřej Vetchý. Ten s českou armádou spolupracuje již mnoho let. „Vážím si toho, že jsem jedním z těch, kteří tady slavnostně pokřtili tento unikátní kalendář," konstatoval Vetchý. „Jeho hlavní silou a myšlenkou je pomáhat těm, kdo to potřebují, a to je v dnešním světě velmi vzácné. Proto jsem dnes tady a jsem jedním z těch, kdo se k české armádě a k našim vojákům nejen hlásí, ale váží si jejich práce a podporuje je."

Kalendář Vojenského fondu solidarity pro rok 2020 mohou zájemci široké veřejnosti

Kapitán Jiří Havel z Hradní stráže (vpravo) se svojí fotografií při slavnostním křtu Kalendáře VFS

získat za dobrovolný příspěvek. Výtěžek z prodeje poputuje na konto Vojenského fondu solidarity a posléze vojákům nebo jejich rodinným příslušníkům, kteří se ocitnou v tíživé životní situaci.

Text a foto: Jana Deckerová

Kontakt:

Vojenský fond solidarity – **email:** vfs@army.cz

Číslo účtu: 44665522/0800

Variabilní symbol: 918

Vítězné fotografie, které tvoří letošní Kalendář Vojenského fondu solidarity.

Od 1. ledna 2020 se na základě výsledku výběrového řízení stal plukovník MUDr. Martin Stračar novým ředitelem Vojenské nemocnice Brno. Náměstkyně ministra obrany pro řízení sekce správy a řízení organizací Kateřina Blažková mu předala jmenovací dekret. Plukovník Stračar (narozen 1964) byl dosud primářem chirurgického oddělení brněnské vojenské nemocnice. Má mj. zkušenosti z nasazení v zahraniční operaci, v roce 2005 byl velitelem polního chirurgického týmu v misi MNF(I) v Iráku.

Zástupci MO a společnosti Airbus Defence and Space, S. A., podepsali smlouvu na dodávku dvou nových taktických transportních letounů CASA C-295MW v letech 2020 a 2021 a zároveň i smlouvu na modernizaci stávajících čtyř letounů stejného typu ve verzi C-295M, kterými česká armáda disponuje od roku 2010. Nákup dalších dvou letounů CASA přitom resort obrany předpokládal nejdříve v letech 2023–2024. Uspíšením projektu vojenské letectvo získává nové letouny o dva roky dříve. Základem pro jednání o možném uspišení dodávky letounů oproti původnímu akvizičnímu předpokladu byla nabídka výrobce z prosince 2018 na dodávku letounů z aktuální výroby.

V Konferenčním sále Domu Armády Praha se sešly čtyři desítky členů Rady velitelů aktivní zálohy. Velitelé se zabývali problematikou dalšího rozvoje aktivní zálohy, přípravou a výcvikem vojáků a plánem cvičení a aktivit v tomto roce. Jednání se zúčastnil zástupce ředitele sekce plánování schopností MO brigádní generál Miloslav Lafek. Hovořil mimo jiné o novinkách v oblasti výcviku a vzdělávání příslušníků AZ.

Kulturní akce, poradenství pro různé životní situace, besedy, výstavy, prostor pro setkávání vojáků a celých rodin – to všechno nabídne nové Komunitní centrum pro válečné veterány, které bylo otevřeno v Olomouci. Je teprve druhé v České republice; první slouží veteránům a veřejnosti od listopadu 2016 v Brně. Komunitní centrum vzniklo ve vojenském objektu v historické památkové budově u Domu armády. Má tři rozlehlé místnosti a dvůr, na němž budou moci návštěvníci v teplých letních dnech posedět.

Domino

V Afghánistánu se vystřídali čeští vojáci. Pobyt v misi po půl roce ukončili příslušníci 19. úkolového uskupení Armády ČR a do země na letiště Hamid Karzai přiletěli na začátku prosince jejich nástupci z 20. úkolového uskupení. Kromě operačního úkolu si vojáci předávali poznatky z oblasti logistiky, bezpečnosti, dopravy, personalistiky, finančního, zdravotnického a právního zabezpečení či psychologické podpory. Vojáci 20. ÚU se seznámili s životem na vojenské základně a postupně přebírali veškerý materiál a techniku. Proces střídání ukončil slavnostní nástup a symbolické předání vlajky úkolového uskupení.

Významná ocenění obdrželi vojáci, kteří se zúčastnili zahraničních operací nebo úkolů na různých místech ve světě. Celkem bylo oceněno kolem 170 vojáků. Slavnostní nástup a památné okamžiky proběhly v prostorách Národního památníku v Praze na Vítkově. Medaile Za službu v zahraničí převzali příslušníci 1. úkolového uskupení Armády ČR, kteří působili v Mali, ale také vojáci z poslední části rotace 12. strážní rotě BAF v Afghánistánu. K dalším oceněným patří i příslušníci 13. letecké jednotky na Sinaji, 17. skupiny mise EUFOR v Bosně a Hercegovině, ale i řada vojenských pozorovatelů či vojenských policistů. Medaile obdrželi rovněž příslušníci Policie ČR, kteří plnili úkoly v rámci výcvikové jednotky na území Iráku.

Sportovcem Armády České republiky roku 2019 se stal logistik četař Jan Rada

Překonal nejen zdravotní problémy

O titul nejlepšího sportovce naší armády mezi sebou většinou zápolí příslušníci bojových, případně speciálních jednotek. V loňském roce tomu ale bylo jinak. Titul nejlepšího sportovce AČR za rok 2019 získal logistik Jan Rada.

„Je to úspěch, jaký se od armádního logistika nejspíš běžně neočekává. O to více si ho ale vážím, neboť cesta k němu nebyla úplně jednoduchá. V civilním sportovním životě se věnuji závodní horské cyklistice a triatlonu. Mám ale rád všestrannost a právě armádní akce nabízejí širokou škálu sportovních odvětví s možností seberealizace v rozšiřování nebo zdokonalování dosavadních dovedností,“ vysvětluje Jan Rada.

Špatné prognóze navzdory

Rok 2019 pro něho nezačal právě slavně. Zotavoval se po fraktuře kyčelního kloubu, kterou si během jednoho závodu přivodil pádem z horského kola. I když ho lékaři varovali, že mu při zátěži může hrozit i endoprotéza, zahájil s týmem přípravu na Winter Survival, kde kromě fyzického skialpinistického tréninku pravidelně absolvují i lezeckou a zdravotní přípravu. Této vrcholné akci předcházela otevřený přebor ve sportovním skialpinismu. Jedná se o jednorázový závod o délce zhruba 20 kilometrů s převýšením 1200 m a jasně určeným postupem a trasou. Zde se mu podařilo jeho kategorii vyhrát a navíc dokonale prověřit kyčel.

Navzdory náročnosti Winter Survivalu a nečekaným zdravotním komplikacím, které jejich družstvo v průběhu závodu potkaly, dokázali

získat krásné třetí místo v kategorii AČR a čtvrté pak v mezinárodním žebříčku. Tento zimní přírodní víceboj konaný v drsných podmínkách Hrubého Jeseníku nemá prakticky v Evropě obdobu a vyžaduje dokonalou připravenost v různých disciplínách, jako jsou skialpinismus, vojenské lezení, poskytnutí první pomoci v terénu, překonávání překážek a vůbec přežití v extrémních podmínkách bez cizí pomoci a s neseným materiálem.

Sáhli si na samé dno

Další akcí, které se v roce 2019 účastnil, byl přebor pozemních sil Krkomeň. Jednalo se o dálkový extrémní skialpinistický závod o délce 100 kilometrů s doslova brutálním převýšením 6500 metrů. Ze čtyřiačtyřiceti tříčlenných týmů složených z elitních vojenských a záchranných složek jich do cíle dorazilo jen osm. „V kategorii AČR jsme se umístili na druhém místě s časem 26,5 hodiny. Myslím, že mohu mluvit za většinu zúčastněných, když řeknu, že to bylo snad největší sáhnutí si na dno v našem sportovním životě,“ usmívá se četař Jan Rada.

V tomto okamžiku ale ještě ani zdaleka neřekl poslední slovo. Na otevřeném přeboru AČR horských kol, který se konal začátkem října v Praze, získal ve své kategorii první místo. V roce 2019 se postavil na startovní čáru

zhruba pětadvacetkrát. A to včetně ME a dvou závodů MČR v disciplínách cross country a eliminator. „Z toho v pětadvaceti případech se mi podařilo dosáhnout pódiového umístění. O to mi ale nejde, vděčný jsem především za radost, kterou mi sport přináší. Sezónu se mi navíc podařilo ukončit ve zdraví,“ zdůrazňuje.

Stal se z něho i organizátor

Protože se drží zásady nejen brát, ale i dávat, postavil se letos i na druhou stranu barikády. Pod záštitou cyklistické stáje KC Kutná Hora, kterou před třemi lety založil, uspořádal seriál cyklistických závodů pro všechny věkové a výkonnostní kategorie od malých dětí až po elitní závodníky České republiky. Početná účast na těchto zápoleních a kladné ohlasy ho velmi potěšily. Pomáhají mu při postupném přechodu ze závodníka na trenéra či pořadatele sportovních akcí.

„Chtěl bych poděkovat za podporu Agentuře logistiky, kterou se ctí a rád reprezentuji, rodině za bezmeznou trpělivost a členům našeho týmu, bez kterého bych tohoto titulu nikdy nedosáhl,“ dodává na závěr.

*Text: kpt. Petr Kostelka a Vladimír Marek,
foto: archiv Jana Rady*

Vyzkoušej svůj postřeh

Naleznete čtyři rozdíly na fotografii lehkého obrněného vozidla dělostřeleckého průzkumu?

Ještě před koncem loňského roku podepsalo Ministerstvo obrany s Vojenským technickým ústavem, s. p., smlouvu na dodávku sedmi kusů lehkých obrněných vozidel dělostřeleckého průzkumu LOV Pz. Toto vozidlo je součástí systému řízení palby dělostřeleckého oddílu. Je určeno k provádění dělostřeleckého průzkumu bojiště a získávání podkladů pro palbu při plnění úkolů palebné podpory vojsk. S jeho nasazením se počítá především na exponovaná místa bojiště, kde poskytuje dobrou ochranu osádce a přístrojů před střepinami granátů, střelami z ručních zbraní a zbraněmi hromadného ničení. Komplet je možné použít i pro ostrahu důležitých prostorů a objektů vojenského i civilního charakteru.

LOV Pz vychází z jednotné koncepce vozidel postavených na bázi automobilu IVECO M65E19WM LMV zavedených do výzbroje Armády České republiky. Prostředek je vybaven speciální účelovou nástavbou se zbraňovou stanicí ZSRD Pz vyzbrojenou kulometem FN MAG s pohotovostní zásobou 500 kusů munice.

Dalších 1 500 nábojů je přepravováno v nákladovém prostoru vozidla.

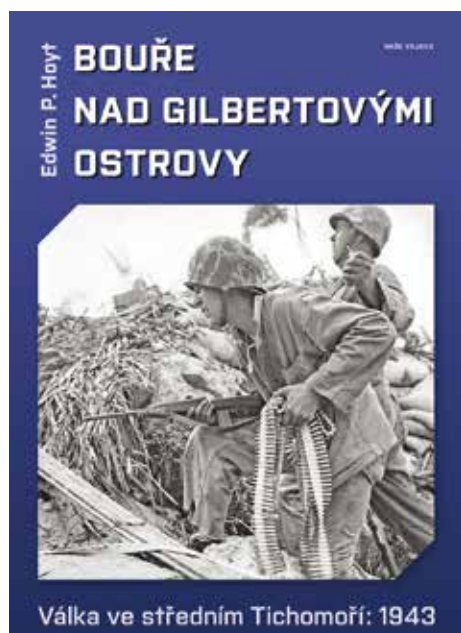
Zbraňová stanice vozidla je osazena přehledovou denní TV kamerou PUMA FHD, zaměřovací denní TV kamerou FALCON 135, termovizní nechlazenou kamerou SPIRIT 140 a laserovým dálkoměrem LDM 38.

Připravil: Vladimír Marek a Michal Voska

Rozdíly: chybí blinkr, šnorchl, klíka dveří a nástavba

RECENZE

Bouře nad Gilbertovými ostrovy

Autor: Edwin P. Hoyt

Bouře nad Gilbertovými ostrovy je první díl Hoytovy trilogie, věnované boji Američanů proti Japoncům v Tichomoří. Na začátku roku 1943 americký výbor náčelníků štábů schválil postup přes střední Pacifik jakožto nejlevnější a nejefektivnější způsob jak postupovat na Japonsko. Prvním cílem měly být Gilbertovy ostrovy. Invazi na Tarawu a Makin je věnována kniha Edwina P. Hoyta Bouře nad Gilbertovými ostrovy. Americký vojenský historik v ní podrobně popisuje operaci, která byla před zahájením považována za „snadný“ výcvik obojživelných jednotek před mnohem náročnějšími invazními operacemi. Američtí velitelé si během ní měli vyzkoušet novou taktiku, nové metody, novou organizaci i nasazení nových zbraní.

Počet stran: 208 stran + 16 stran obrazové přílohy

Vydalo: Naše vojsko, 2019

Text: Vladimír Marek

Před pětasedmdesáti lety se naši dělostřelci podíleli na mohutné ofenzivě Rudé armády, která definitivně zlomila německý odpor

Dělostřelecká smršť

„Patnáctého ledna 1945 jsem byl jako spojař už od brzkého rána na pozorovatelně. Když začalo svítat, všude bylo vidět jen neporušený čistý bílý sníh. Dodnes si pamatuji na první ránu, jako by to bylo včera. Najednou se na sněhu začala objevovat taková černá sluníčka od výbuchů. Palba pak trvala tři hodiny. Bylo tam pět set děl na jeden kilometr fronty,“ vzpomínal na zahájení dělostřelecké přípravy během bitvy u Jasla československý voják Jan Opočenský.

„Bylo to skutečně úžasný. Když jsem potom slezl z pozorovateln, uviděl jsem ohromný hromady beden od munice, koně, děla. Bylo toho strašně moc. Překvapilo mě to, každý den ráno a večer jsem tudy chodil na pozorovatelnu, ale nikdy jsem tam nic neviděl. Dodnes je mi záhadou, kde to tam bylo poschováváno. Ale dělostřelecká příprava byla provedena skutečně perfektně.“

Nasadili jsme 90 hlavních

Krátce před Vánocemi roku 1944 zastihl 1. čs. armádní sbor v SSSR v obranném postavení na řece Ondavě na východním Slovensku rozkaz, aby se převážná část jeho dělostřelectva přesunula do jihovýchodního Polska. Zde měla být začleněna do připravované lednové mohutné ofenzivy Rudé armády.

Ta byla původně plánována až na únor. Po prosincovém protiútoky německých jednotek v Ardenách však požádal Winston Churchill

sovětskou stranu o její urychlení. Naplánována byla série tří velkých útočných operací, jejichž cílem bylo zničit německá uskupení v Polsku, ovládnout východní Prusko a Slezsko a připravit nástupiště k dobytí Berlína. Konkrétně se jednalo o východopruskou útočnou operaci, viselsko-oderskou útočnou operaci a západokarpatskou útočnou operaci. A právě do té poslední jmenované se zapojili naši dělostřelci.

V té době měl 1. čs. armádní sbor v SSSR celkově pět dělostřeleckých pluků. Ty byly vyzbrojené houfnicemi ráže 122 mm vz. 1938 a 120mm plukovními minomety vz. 1938. Protitankové dělostřelecké pluky pak kanony ráže 76 mm vz. 1942. Sborový dělostřelecký pluk 5 měl nejtěžší výzbroj. Tvořily ji kanonové houfnice ráže 152 mm vz. 1937.

Kromě dělostřeleckých jednotek bylo součástí tohoto odvelení do jihovýchodního Polska i pět tanků a dvě samohybná děla po

předcházejících bojích v Karpatech silně zdecimované tankové brigády. Veškerý tento přesun se odehrál za nejpřísnějšího utajení. Protivník nesměl mít nejmenší tušení, že dochází k oslabení obranných pozic na řece Ondavě. Za tímto účelem muselo vyvinout několik kanonů, minometů a houfnic, které zůstaly u sboru, nebyvalou aktivitu. Přesouvaly se postupně do jednotlivých původních palebných postavení a snažily se o co nejintenzivnější palbu. Protivník tak získal dojem, že se na jeho úseku něco děje, a nebyl si jist, zda se právě zde nepřipravuje ofenziva.

Československé dělostřelecké jednotky sice nebyly ještě na plných počtech, mnohé z obsluh tvořili nováčci, přesto představovaly významnou sílu. Do bitvy u Jasla se tak zapojilo kolem dvou a půl tisíce našich dělostřelců a více než devadesát dělostřeleckých a minometných hlavních.

Ničili nejen živou sílu

První naše dělostřelecké jednotky vyrazily na trasu hned následujícího dne po doručení rozkazu, tedy 19. prosince 1944. V obtížném průjezdném terénu bylo potřeba překonat i s technikou vzdálenost necelých sto kilometrů. Přesun byl ukončen 22. prosince 1944.

Ze všeho nejdříve bylo třeba zřídit zemičky pro ubytování mužstva a v některých případech zcela vybudovat, případně rozšířit původní palebná postavení. Mezi místy velení, pozorovatelnami a palebnými postaveními bylo rovněž nutné natáhnout telefonní linky. Dělostřelečtí pozorovatelé začali shromažďovat potřebné údaje o postavení protivníka. Obranu tvořily tři linie souvislých zákopů. Před nimi byla umístěna minová pole a drátěné překážky. Druhá linie zákopů přitom využívala terénu na západním břehu řeky Wisloky. Třetí linie se pak táhla po západních březích řeky Ropy. Úkolem československých dělostřelců bylo těsně před zahájením útoku pozemních sil zničit okopy, pevnůstky, zbraňový systém a živou sílu protivníka. Ani období mezi jejich příjezdem a splněním tohoto zadání ale není možné označit jako klidné. Němci neustále napadali naše linie nečekanými rušivými dělostřeleckými přepady. Byli zranění a mrtví.

Den útoku byl původně stanoven na 14. ledna 1945. Pro nepřízeň počasí však byl odložen. Noc ze 14. na 15. ledna naši vojáci většinou probděli. Až teprve ráno bylo obsluham oznámeno, že útok začne v 8:45 moskevského času. Signálem k zahájení palby byla salva z „kaťuší“. Vzápětí se připojilo veškeré dělostřelectvo.

Spoléhali na výpočty

„V ranním přitnutí jsem mohl pozorovat ohnivé dráhy raketových střel, záblesky dopadajících granátů a min a stále se rozrůstající dýmovou clonu nad německou linií. V této dělostřelecké vichřici se ani nedaly rozeznat dopady střel vlastního dělostřelectva. Musel jsem proto spoléhat výhradně na správné výpočty. Půda pod mnou se chvěla,“ popisoval velitel dělostřelectva 3. čs. samostatné brigády v SSSR Vilém Sacher.

Přípravná palba trvala šedesát pět minut. Na jejím sklonku zasáhlo i letectvo a těžké kulometry. Krátce před desátou vyrazila ke zteči pěchota i tanky. Rojnice a tanky zmizely v neuvěřitelně krátké době za clonou z tritolového dýmu. „Postupoval jsem s velitelem 70. gardové divize generálem Gusevem. S potěšením jsem sledoval činnost tohoto frontového vojáka. Rozhodoval se okamžitě a energicky

se dožadoval splnění rozkazů,“ vzpomínal pozdější generál Sacher. „Uspokojilo mne zjištění, že naše dělostřelectvo pracovalo dobře. Svědčily o tom zničené zákopy, roztráštěná betonová kulometná hnízda, sesuté úkryty. Dělostřelecká příprava zdeптala i ty Němce, kteří zůstali naživu. Ohromení hrůzou nedokázali při zájímání dokonce ani zvednout ruce nad hlavu.“

Rychlý přechod do útoku

Prudký postup tanků a pěchoty, účinná a nepřetržitá podpora i ze strany československého dělostřelectva, tohle všechno zabránilo Němcům zaujmout včas obranu na řece Wisloce. Pěchota zdolala rychle i tuto překážku a kolem poledne bylo obsazeno Jaslo. Již 18. ledna 1945 vojska 1. ukrajinského frontu dobyla Krakov. Za pouhé čtyři dny postoupila o sto kilometrů. Vojáci sovětské 38. armády zastavili svůj postup až počátkem února, a to pouhých čtyřicet kilometrů před Moravskou Ostravou.

Vítězný postup vojsk 38. armády vytvořil příznivé podmínky pro přechod do útoku sousední 1. gardové armády, v jejíž sestavě působily i jednotky našeho sboru. V noci na 18. leden začal nepřítel ustupovat v celém pásmu 1. gardové armády. Také naše jednotky se okamžitě pustily do jeho pronásledování.

První z československých dělostřeleckých jednotek se začaly vracet ke sboru bezprostředně po bitvě. Za nasazení v ní získali naši vojáci od sovětského velení pochvalné uznání. Třem z pěti našich dělostřeleckých pluků byl propůjčen čestný název Jaselský. Po roce 1948 se 15. leden slavil jako Den dělostřelectva. Památku této významné bitvy si připomíná i současná armáda. Čestný historický název Jaselská propůjčil prezident České republiky Václav Klaus v roce 2009 13. dělostřelecké brigádě a dodnes ho nese její nástupce 13. dělostřelecký pluk v Jincích.

Text Vladimír Marek, foto: VÚA-VHA

Přesun čs. dělostřelců

Tanky 1. čs. tankové brigády

velitel čs. dělostřelectva
plk. Alfréd Ressel

manuál profesionálního vojáka

Rukávové znaky

Na představení hodnostních systémů armád NATO jsme navázali dalším seriálem. V něm se po řadu měsíců zabýváme znaky útvarů a zařízení nejen AČR, ale celého resortu. Nově přinášíme i znaky zahraničních operací a misí.

Operace Pouštní štít a Pouštní bouře

Jejím cílem bylo řešení krize v Perském zálivu a osvobození Kuvajtu od iráckých vojsk. Podílela se na ní koalice 28 zemí včetně tehdejšího Československa. Naše protichemická jednotka v počtu 169 osob se přesunovala do Saúdské Arábie letecky ve dnech 11. až 14. prosince 1990. Na obrannou fázi Pouštní štít navazovala bojová operace Pouštní bouře. Během ní se čs. jednotka společně s vojsky prvního sledu přemístila z výchozího prostoru (poblíž města Hafr-El Batin) až do Kuvajtu. Do konce května 1991 se všichni naši vojáci této jednotky vrátili do vlasti.

Mise AFOR

Mandát mise byl stanoven od dubna do září 1999. Byla zaměřena na pomoc kosovským uprchlíkům. Za tímto účelem se v Albánii rozmístily jednotky AFOR. Akce se účastnilo celkem 16 členských států Aliance včetně České republiky. Podíleli jsme se vysláním 6. polní nemocnice v počtu 89 osob. Její úkol spočíval v poskytování zdravotnické péče nejen uprchlíkům, ale také příslušníkům operace AFOR.

Mise SFOR

Zadáním této mise bylo stabilizovat bezpečnost v Bosně a Hercegovině a přispět k ustálení poměrů a rozvoji tohoto regionu. Mise SFOR I trvala od prosince 1996 do června 1998. Na ni navázala operace SFOR II. Podílely se na ní armády 39 zemí, z toho 27 bylo aliančních. Naše armáda byla v této operaci zastoupena praporem o 600 vojácích.

Mise KFOR

Tato mnohonárodní mírová operace NATO na území Kosova byla zahájena 12. července 1999. Naše armáda působila v této operaci od roku 1999 do listopadu 2011 většinou v síle praporu. Celkově se jednalo o šestnáct kontingentů a úkolových uskupení. Hlavním úkolem našich vojáků bylo přispívat k vytváření a udržování bezpečného prostředí, které umožní pokračování mírového procesu a demokratického vývoje země bez přítomnosti mnohonárodních vojenských jednotek. Po roce 2011 pokračovala naše účast v této misi již jen v omezených počtech do patnácti vojáků působících ve štábu velitelství.

EUFOR – ALTHEA

V prosinci 2004 převzala v Bosně a Hercegovině odpovědnost právě pod tímto názvem za mírovou operaci od sil NATO Evropská unie. Cílem této mise je poskytovat pomoc ozbrojeným silám Bosny a Hercegoviny s budováním schopností, výcvikem jednotek a podporovat udržování bezpečného a stabilního prostředí v zemi. Naše armáda se na této misi podílí až do současnosti menšími kontingenty maximálně do velikosti čtyř.

ATALANTA

Operace ATALANTA byla zahájena v prosinci 2008. Jedná se o první operaci námořních sil členských států Evropské unie (EU NAVFOR) v rámci společné bezpečnostní a obranné politiky EU. Jde o odpověď na narůstající případy pirátství vůči plavidlům plujícím v Adenském zálivu, Arabském moři a západní části Indického oceánu. V současné době jsou pirátské aktivity potlačeny a naprostá většina ilegálních aktivit je zaměřena na pašování různých komodit a lidí. Naše armáda se na této misi podílí jednotlivci, kteří slouží na velitelství ve Velké Británii.

Interní komunikační portál

←→ www.ikp.army.cz

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 542
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz
Šéfredaktor: Vladimír Marek
Grafická úprava: Milan Syrový
Jazyková korektura: Tomáš Xaver, Kamil Novák
Milena Krejssová

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: Czech Print Center, a. s.

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 23. 12. 2019
Toto číslo vyšlo dne: 13. 1. 2020
Foto na titulní straně: Jana Deckerová

Na našem portálu se občas objevují dotazy týkající se řešení dopravních přestupků vojáků z povolání, případně povinnosti vojáka z povolání prokázat svou příslušnost k ozbrojeným silám. Dnes se budeme zabývat jedním takovým dotazem.

Dotaz:

Dobrý den, jsem povinen se prokázat příslušníku Policie České republiky při běžné silniční kontrole vojenským průkazem vojáka z povolání, či jen občanským průkazem? A co když mi bude chtít vyměřit blokovou pokutu za dopravní přestupek? Jaký právní předpis tuto problematiku upravuje? Děkuji.

Odpověď:

Problematiku řeší tyto právní předpisy:

- zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů;
- zákon č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a jejím zajišťování (branný zákon), ve znění pozdějších předpisů;
- zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich;
- zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Voják z povolání není povinen při běžné silniční kontrole policistovi PČR prokazovat, že je vojákem z povolání. Ovšem ve chvíli, kdy by mělo dojít k zahájení řízení o přestupku (nejpozději však po zahájení řízení o přestupku), z něhož by byl voják obviněn, je bez zbytečného odkladu **povinen oznámit správnímu orgánu** příslušnému k projednání přestupku (v tomto případě policistovi PČR), že je vojákem z povolání (§ 48 odst. 1 písm. j zákona č. 221/1999 Sb.), a to i přesto, že se jedná například o dopravní přestupek, který je obvykle řešen na místě blokovou pokutou.

Toto oznámení voják neučiní, pokud by jím vážně narušil důležitý zájem služby (§ 48 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb.). Taková situace se může „přihodit“ třeba příslušníku Vojenského zpravodajství při výkonu služby, při plnění „specifických“ služebních úkolů a podobně.

Voják je povinen příslušnost k ozbrojeným silám prokázat vojenským dokladem. V případě vojáka z povolání je tímto dokladem vojenský průkaz (§ 33 zákona č. 585/2004 Sb.).

Pokud voják nesplní svou povinnost nejpozději po zahájení řízení o přestupku oznámit, že je vojákem z povolání, popřípadě pokud neohlásí nadřízenému zahájení řízení o přestupku, dopustí se kázeňského přestupku podle § 51 zákona č. 221/1999 Sb., a bude za něj kázeňsky potrestán, a to nezávisle na tom, jak dopadne řízení o daném přestupku (bude se jednat o dvě samostatná řízení).

Redakce IKP

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.mare@post.cz
Jana Deckerová (redaktorka)
telefon: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Milan Syrový (grafik)
telefon: 973 215 558
e-mail: grafika.syrovy@gmail.com

Jan Kouba (fotograf)
telefon: 973 215 664
mobil: 606 674 257
e-mail: foto.kouba@volny.cz

V příštím čísle se podíváme na další zajímavosti z provozu portálu

Od vysazení paraskupiny Tungsten nad protektorátem uplynulo v těchto dnech sedmdesát pět let

Invernochy, paravýcvik,
zdolávání stěny, Skotsko

Po stopách ledového pochodu

Chrudimští výsadkáři pořádají každým rokem v listopadu pochod po stopách paraskupiny Tungsten. V letošním roce se sedmdesát kilometrů dlouhého pochodu z Chrudimi do Nového Města na Moravě, během kterého se plnily nejrůznější disciplíny, účastnilo více než šest set zájemců. Letošní výjimečnost tohoto pochodu spočívala i v tom, že od vysazení skupiny Tungsten uplynulo tři čtvrtě století. Ale pojďme se podívat na příběh tohoto výsadku podrobněji.

Skupinu Tungsten dopravil nad protektorát společně se skupinou Embassy britský letoun s polskou posádkou. Parašutisté skákali z výšky jedenácti set metrů v noci pouhé tři dny před Vánocemi roku 1944. „Hned, jak jsme přistáli, bylo mi jasné, že nás nevysadili na správném místě,“ vzpomínal velitel výsadku Rudolf Pernický po více než šedesáti letech. „Měli jsme seskočit na mýtinu u Vortové poblíž Hlinska. Znal jsem místo dopadu z mapy. Polská posádka, která nás dopravovala nad protektorát, musela udělat navigační chybu.“ Z blízké vesnice se ozval výstřel. Oba výsadkáři se otočili tím směrem. Naštěstí se ale již neopakoval. Zřejmě někdo jen tak naslepo vypálil za odlétajícím letounem. Bylo půl jedenácté v noci. Kapitán se společně s druhým členem výsadku rotmistrem Leopoldem Musilem rozhodli, že ze všeho nejdříve musejí najít kontejner s materiálem, který se jim utrhl. Padáky a další nepotřebné věci ukryli v nedalekém stohu.

V daném okamžiku bylo nejdůležitější zjistit, kde se přesně nacházejí. Jako první se do blízké vesnice vypravil rotmistr Musil. V té tmě se mu ale nepodařilo najít na silnici značku s názvem obce. Když se rozednilo, viděli lidi, jak chodí s nádobami pro vodu. Zkusili vesnici obejít a najít ceduli na druhé straně. Ani to jim však nevyšlo. V nedalekém lese nakonec objevili kamenný památník s nápisem „Na památku roku 1434 postavilo město Kutná Hora“. Bylo zřejmé, že se nacházejí hodně daleko od kontaktní adresy. Nakonec se kapitán Pernický rozhodl oslovit jednu ze starších žen. Zeptal se jí na cestu do Německého Brodu. Kromě speciálních map oblasti vysazení měli u sebe i obecní mapu. Když si dali všechno dohromady, zjistili, že je omylem vysadili poblíž Libenic mezi Kutnou Horou a Kolínem. V náročných klimatických podmínkách je čekal více než stokilometrový přesun.

Čáslav obcházeli velkým obloukem

Zima čtyřiačtyřicátého byla pořádně tuhá. Parašutisté pochodovali s třicetikilogramovou zátěží na zádech pouze v noci. Přes den si zalezli někde do úkrytu a snažili se usnout. Z nalámaných smrkových větví si udělali lůžko. Měli poměrně dobré americké spacáky. Museli se vyhýbat všem vesnicím a obydleným místům, Čáslav obcházeli velkým obloukem. Naštěstí měli dobrou fyzickou kondici. Kapitán Pernický sportoval už před nástupem na Vojenskou akademii v Hranicích. Později ve Velké Británii ne náhodou právě jeho vybrali jako instruktora pro vysílání paraskupin do protektorátu. Naši vojáci pod jeho vedením procházeli ve Skotsku skutečně náročnou prověrkou. Když se dostali do Železných hor, už se cítili jistěji, kryly je totiž lesy.

Balíčky s dehydrovanou stravou jim vydržely jen několik desítek hodin. Kapitán Pernický si naštěstí mezi operační materiál kromě stengunu, dvou pistolí, munice, dýky, kompasu, zapalovače, baterky a trochu rumu přibalil i kilogram čokolády. A tak si vždy večer před cestou rozdělali malý ohýnek, rozpustili sníh a v něm uvařili čokoládu. Jedině díky ní měli sílu pokračovat. Když z lesů uviděli Nasavrky, vzpomněl si Pernický, že se na 2. oddělení setkal s konspirační adresou právě z této obce. Měl to být třetí dům od kraje. A tak sestoupil do Nasavrky a zaklepal na dveře tohoto stavení. Vymyslel si historku, že někoho hledají. Štěstí jim však nepřálo, a tak museli pokračovat dál v cestě. Teprve po válce se dozvěděli, že to sice mělo být třetí stavení od kraje, ovšem z druhé strany vesnice.

Do Studnice dorazili 29. ledna 1944. Zatímco rotmistr Musil hlídal v lese batohy a ostatní materiál, kapitán Pernický se vypravil do obce. Měli se zde hlásit u známého lyžařského závodníka Cyrila Musila. Ten je přijal velice vstřícně. Když na něj kapitán Pernický vyhrkl heslo „Zimě zdar!“, opověděl: „To je dost, že jdete, čekáme na vás už od léta. Nazul si lyže, vzal sáně a jelo se pro materiál, který zanechali v lese. Když si konečně sundali v teple boty, měli ponožky přimrzlé na nohou. „Omrzly mi tenkrát prsty. Podle lékařů to, že nemohu nyní chodit bez francouzských holí, je právě důsledek této cesty,“ vysvětloval nám po mnoha letech Rudolf Pernický. To už je ale po devíti dnech čekalo první pořádné jídlo. Paní Musilová odněkud vykouzila maso a udělala jim biftek s vejcem. Následujících šestatřicet hodin prospali. Probudili se až na silvestra.

Velitelem okresu

Díky dobré péči a vydatnému jídlu se výsadbáři velice rychle zotavili a začali plnit své úkoly. „Cyril Musil nám u známých v Novém Městě na Moravě opatřil lyže a později, když se oteplilo, také kola. Na těchto dopravních prostředcích jsme se pohybovali po celém kraji,“ vysvětloval Rudolf Pernický. Ubytováný byl přímo v Novém Městě, jen o poschodí níž ale bydlel německý kapitán, velitel města. A tak se musel stěhovat. Jedním z úkolů dvojice bylo urovnat rozpory mezi odbojovou organizací Rada tří a skupinou Calcium vedenou podporučíkem Odstrčillem. Ani ten, ani další z úkolů – zajistit s pomocí radiomajáku Eureka dodávky zbraní a materiálu – se vinou Spojenců ale nepodařilo zcela splnit. Přednost totiž dostali Titovi partyzáni.

S pomocí radiomajáku Tungstenu byla vysazena skupina Platiniium. Jejím veliteli nadporučíku Nechanickému se však při seskoku utrhla kontejner a zničilo se mu radiovybavení. Náhradní prostředky mu měla dopravit skupina Bauxite. Její navedení a přistání

zajišťoval v improvizovaných podmínkách poblíž Bobrové rovněž Pernický.

Koncem války v podstatě převzal kapitán Pernický funkci vojenského velitele okresu. Rota německé pohraniční policie se v té době opevnila na nádraží v Novém Městě. Po kolejích popojížděl improvizovaný obrněný vlak, který tvořily čtyři tanky umístěné na vagonech. Ten zabránil povstalcům v obsazení nádraží. „Přesunuli jsme se tedy do severních zalesněných oblastí okresu, kde prchající Němci přepadávali místní obyvatelstvo. Snažili se tak získat civilní oděvy, do kterých by se mohli převléci. Poskytovali jsme lidem ochranu.“ Zde se také dočkali konce války a osvobození.

Text: Vladimír Marek,

foto: archiv Jaroslava Čvančary

A fakta

Rudolf Pernický se narodil 1. 7. 1915 v Krhově. Po maturitě na Státním reálném gymnáziu ve Valašském Meziříčí nastoupil v roce 1934 vojenskou prezenční službu v dělostřeleckém pluku 107. V roce 1938 absolvoval Vojenskou akademii v Hranicích. V červnu 1939 odešel do Polska a odtud o měsíc později do Francie. Již v polovině července vstoupil do cizinecké legie, byl přidělen k 4. pluku Zuávů. Krátce po vypuknutí 2. světové války nastoupil v září 1939 k čs. pěšímu pluku 2 v jihofrancouzském Agde.

Ve Velké Británii byl zpočátku přidělen k 1. baterii dělostřeleckého pluku a později na 2. oddělení MNO jako instruktor výsadkářů vysílaných do protektorátu.

Po skončení války byl Rudolf Pernický přidělen k 2. oddělení MNO. V letech 1946 až 1948 absolvoval Vysokou školu vojenskou v Praze. V březnu 1949 byl ve vykonstruovaném procesu odsouzen ke ztrátě hodnosti a k dvaceti letům vězení. V roce 1990 byl plně rehabilitován a povýšen do hodnosti generálmajora. Zemřel v domově pro válečné veterány v Praze 21. prosince 2005 ve věku devadesáti let.

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ K PRŮZKUMNÝM JEDNOTKÁM 4. BRN

nabízíme:

- být výsadkářem
- atraktivní výcvik ve výběrové jednotce
- individuální přípravu v úzkém kolektivu
- možnost kariérního růstu a sebevzdělávání
- perspektivu

požadujeme:

- zdravotní klasifikaci „A“ - schopen jako výsadkář
- výroční přezkoušení z TP s hodnocením min. DOBŘE
- předpoklady pro získání OFO na stupeň „TAJNĚ“
- týmového ducha
- psychickou odolnost
- fyzickou zdatnost
- samostatnost
- odpovědnost
- rozhodnost

DATUM KONÁNÍ VÝBĚROVÉHO ŘÍZENÍ
30. 3. - 3. 4. 2020

KONTAKT:

nrtm. Pavel DENIGR - VÚ 1762 - ŠIS
alc: 280 232

